

UN CÂNTEC PENTRU LYA
(A Song for Lya – Premiul Hugo, 1974)

George R. R. Martin

Orașele shkeenilor sunt vechi, cu mult mai vechi decât cele ale oamenilor, iar metropola mare și ruginie ce se ridică în mijlocul ținutului deluros sacru s-a dovedit a fi cea mai veche dintre toate. Orașul nu avea nume. Nu avea nevoie de un nume. Deși shkeenii au construit sute și mii de orașe și orășele, cel de pe dealuri nu avea rival. Era cel mai impunător, atât ca suprafață, cât și ca populație și se înălța singuratic printre colinele sacre. Pentru shkeeni era Roma, Mecca, Ierusalimul, toate laolaltă. Era *adevăratul* Oraș și toți shkeenii se îndreptau spre el în cele din urmă, în zilele premergătoare Reunirii.

Orașul fusese bătrân înainte ca Roma să cadă, fusese uriaș și cuprinzător pe când Babilonul era un simplu vis. Vârsta însă nu i se simțea. Ochiul omenesc vedea nenumărați kilometri de domuri joase din cărămidă roșie; moviște de lut uscat acoperind colinele ca o spuză. Înăuntru erau întunecoase și aproape lipsite de aer, cu odăi mici și mobilă grosolană.

Nu era totuși o așezare sinistră. Căsuțele se ghemuiau pe dealurile pitice, fierbând sub soarele arzător ca un pepene galben pe cer, însă orașul fremăta de viață: mirosul de bucate, râsetele și conversațiile, copiii alergând, agitația și sudoarea cărămidarilor ce reparau domurile, clopotele Reuniților sunând pe străzi. Shkeenii formau un popor puternic și exuberant, aproape copilăros. Cu siguranță, nimic despre ei nu le-ar fi dezvăluit vechimea incredibilă sau înțelepciunea străveche. Aceasta este o rasă tânără, declarau semnele exterioare, o cultură aflată de-abia în etapa copilăriei.

Copilăria aceea durase însă mai bine de paisprezece mii de ani. Orașul oamenilor era adevăratul copil, având mai puțin de zece ani terrani. Se ridica la marginea colinelor, între metropola shkeeană și câmpiile colbuite și cafenii unde se construise portul spațial. Conform criteriilor umane, era un oraș minunat: deschis și aerisit, plin de arcade grațioase, fântâni strălucitoare și bulevarde largi mărginite de copaci. Clădirile din metal, plastic colorat și lemn nativ, erau în majoritate scunde, respectând arhitectura shkeeană. Majoritatea... Turnul Administrației constituia excepția: un ac lustruit din oțel albastru care înjunghia cerul de cristal.

Îi zăreai din orice direcție, de la mulți kilometri depărtare. Lyanna îl văzu chiar înainte de asolizare și l-am putut admira din văzduh. Poate că zgârie-norii uriași ai Vechiului Pământ sau cei de pe Baldur erau mai înalți, iar păienjenişul fantastic al citadelor de pe Arachne părea mai fascinant... dar Turnul acela zvelt și azuriu se ridica impunător, fără rival în domnia sa singuratică deasupra colinelor sacre.

Portul spațial se găsea în umbra lui, la o distanță lesne de parcurs pe jos. Oricum, eram așteptați. Când am debarcat, un aerocar scund și stacojiu bătăia la capătul rampei, cu șoferul stând alături. Alături se afla Dino Valcarenghi, rezemat de portieră și discutând cu un adjunct.

Valcarenghi era administratorul planetar, băiatul-minune al sectorului spațial. Tânăr, desigur, dar știam asta. Scund, arătos, oacheș, cu părul negru îngrămădit în cărlionți pe frunte și un zâmbet cuceritor.

Ne surâse când am coborât rampa și întinse mâna:

— Bună ziua, începu el. Mă bucur să vă văd.

Nu pierdea timpul cu introduceri formale. Știa cine eram, noi știam cine era el, iar Valcarenghi nu ținea la formalisme.

Lyanna îi întinse ușor mâna și-l privi în stilul vampir: ochi mari și întunecați larg deschiși, buze subțiri ridicate într-un surâs slab. Este o fată micuță și delicată, cu păr scurt, castaniu și chip de copil. Atunci când vrea, poate arăta foarte fragilă, lipsită de ajutor. Îi zăpăcește însă pe toți cu privirea asta. Dacă oamenii ar ști că Lya este o telepată, ar crede că le scormonește secretele cele mai intime. De fapt, îi păcălește. Atunci când Lyanna îi citește *într-adevăr*, întregul ei trup se încordează și aproape că o poți vedea tremurând. Iar ochii mari, absorbitori de suflet, devin înguști, duri și opaci.

Puțini cunosc totuși adevărul, așa încât se foiesc sub privirea de vampir, se uită în altă parte și se grăbesc să încheie cât mai repede strânsul mâinii. Nu însă și Valcarenghi. El zâmbi, îi răspunse căutăturii, apoi veni spre mine.

Îi citeam când i-am dat mâna — așa cum fac de altfel întotdeauna. Presupun că-i un obicei prost, căci expediază o posibilă prietenie într-un mormânt timpuriu. Talentul meu nu-l egalează pe al Lyei. Nu-i nici la fel de căutat. Eu citesc emoțiile. Am perceput cordialitatea lui Valcarenghi, puternică și sinceră. Neascunzând nimic îndărătul ei, sau cel puțin nimic prea apropiat de suprafață ca să-l pot înhăța.

Am strâns apoi mâna adjunctului, un păsărilă blond de vârstă mijlocie, pe nume Nelson

Gourlay. În cele din urmă, Valcarenghi ne sui pe toți în aerocar și am decolat.

– Presupun că sunteți oboșiți, roști el, așa încât amânăm turul orașului și mergem direct la Turn. Nelse o să vă arate camerele, apoi poate veniți să bem ceva și să stăm de vorbă. Ați citit materialele trimise?

– Da, am răspuns și Lya încuviință. Sunt lucruri interesante, însă nu știu exact ce putem face noi.

– Ajungem și acolo, zise Valcarenghi. Ar trebui să vă las să admirați peisajul.

Arătă spre fereastră, zâmbi și tăcu.

Ca atare, am admirat peisajul, atât cât am putut în cele cinci minute cât a durat drumul până la Turn. Aerocarul zbura deasupra străzii principale, la nivelul copacilor, stârnind un curent ce biciuia ramurile în urma noastră. În vehicul era răcoare și umbră, dar afară soarele shkeean se apropia de amiază și puteai vedea valurile de căldură tremurând deasupra pavajului. Traficul era foarte redus și am presupus că oamenii se adăposteau înăuntru, în jurul climatizoarelor.

Ne-am oprit lângă intrarea principală a Turnului și am traversat un hol uriaș și strălucitor. Valcarenghi ne-a părăsit, ca să vorbească cu niște subalterni. Gourlay ne-a condus la unul din lifuri și am urcat cincizeci de etaje. Am trecut apoi pe lângă o secretară și am intrat în alt ascensor, particular, care ne-a dus și mai sus.

Camerele noastre erau superbe, cu covoare verde-crud și lambriuri din lemn. Aveam o bibliotecă completă, în majoritate clasici terrani, legați în sintepiele, cu câteva romane de pe Baldur, planeta noastră. Cineva se interesase ce gusturi aveam. Unul dintre pereții dormitorului era din sticlă colorată, oferind panorama orașului ce se întindea sub noi; exista, de asemenea, un panou de control care-I putea opaciza, dacă doream să dormim.

Gourlay ne arătă totul, conștiincios ca un hotelier. L-am citit iute, însă n-am descoperit ranchiună. Era doar puținel surescitat. Exista și o afecțiune sinceră pentru cineva. Pentru noi? Pentru Valcarenghi?

Lya se așeză pe unul dintre cele două paturi identice.

– Ne aduce cineva bagajele? întrebă ea.

– Se ocupă cineva, încuviință Gourlay. Dacă doriți ceva, ajunge să cereți.

– Nu-ți fie teamă, așa vom face. M-am trântit pe celălalt pat și i-am arătat adjunctului un scaun. De câtă vreme ești aici?

– De șase ani, răspunse el acceptând recunoscător scaunul. Sunt unul dintre veterani. Până acum, am lucrat sub patru administratori: Dino... mai înainte Stuart... și *mai înainte* Gustaffson. Ba chiar am prins și câteva luni sub Rockwood.

Lya se ridică, încrucisă picioarele turcește și se aplecă înainte:

– Rockwood a stat de fapt numai câteva luni, nu?

– Exact. Nu-i plăcea planeta și a obținut un transfer rapid ca vice în altă parte. Să vă spun drept, nu mi-a părut prea mult. Era un tip coleric și dădea mereu ordine, ca să arate cine-i șeful.

– Dar Valcarenghi? m-am interesat eu.

Gourlay zâmbi cu o gură imensă.

– Dino? E cel mai bun dintre toți. E bun și știe asta. A venit numai de două luni, dar a făcut multe, inclusiv o droaie de amici. Îi tratează pe toți ca pe niște prieteni, îi tutuiește, chestii de-astea...

Îi citeam și am găsit sinceritate. Asta însemna că afecțiunea simțită mai devreme era îndreptată spre Valcarenghi. Credea ceea ce spunea. Aveam mai multe întrebări, dar n-am apucat să le pun. Gourlay se ridică brusc și spuse:

– De fapt, n-ar fi trebuit să mai stau. Vreți să vă odihniți, așa-i? Peste vreo două ore, veniți sus și atunci o să vorbim despre toate. Știți unde-i liftul? '

Am încuviințat și adjunctul ieși. M-am întors spre Lyanna:

– Ce părere ai?

Se întinsese pe spate și admira tavanul.

– Nu știu, răspunse. Nu i-am citit. Mă întreb de ce au avut atâția administratori? Și de ce ne-au vrut pe noi?

– Suntem Talentați, am zâmbit.

Da, da. Cu majusculă. Lyanna și cu mine am fost testați și înregistrați ca Talente psi și o putem dovedi cu licențe.

– Aha, făcu ea întorcându-se pe o parte și zâmbindu-mi. Nu era însă surâsul de vampir, ci cel sexy, de fetiță dulce.

– Valcarenghi vrea să ne odihnim, i-am atras atenția. Ar fi o idee bună.

– Perfect, însă trebuie să facem ceva cu paturile astea.

– Să le alipim.

Ea zâmbi din nou. Le-am împins, unul lângă celălalt. Am izbutit să și dormim puțin. Totuși...

Când ne-am trezit, bagajele se găseau afară, lângă ușă. Ne-am schimbat hainele cu altele, curate dar obișnuite, contând pe lipsa de pompă a lui Valcarenghi. Liftul ne-a dus până în vârful Turnului.

Cabinetul administratorului planetar nu semăna deloc cu ceea ce ar fi trebuit să fie. Nu exista un birou sau alte lucruri de astea. În odaie se afla un bar, niște covoare albastre și groase în care te afundai până la gleznă și șase-șapte scaune. Camera era luminoasă și aerisită, cu Shkeea întinzându-se la picioarele noastre, dincolo de vitraliile celor patru pereți.

Valcarenghi și Gourlay ne așteptau și administratorul însuși ne întinse câte un pahar. N-am recunoscut băutura, însă era rece, aromată și puțin acidulată. Am sorbit cu plăcere. Nu știu de ce, simțeam nevoia unui sprijin.

– Este un vin shkeean, zâmbi Valcarenghi, răspunzând unei întrebări neformulate. Are și o denumire, dar n-o pot încă pronunța. Mai dați-mi un răgaz. Sunt aici numai de două luni și limba e grea.

– Înveți shkeeană? întrebă Lya surprinsă.

Știam motivul mirării. Shkeeană e greu de vorbit de către oameni, în vreme ce băștinașii au învățat terrana cu o ușurință deosebită. Majoritatea acceptau fericiți situația și, pur și simplu, uitau de dificultățile limbajului străin.

– Îmi oferă o imagine asupra modului cum gândesc ei, explică bărbatul zâmbind. Cel puțin, așa afirmă teoria.

L-am citit din nou, deși nu foarte ușor. Nu întotdeauna contactul fizic ascute percepțiile. N-am descifrat decât o emoție simplă aproape de suprafață – de data asta, mândrie. Combinată cu plăcere. Am pus-o pe seama vinului. Dedesubt, nimic.

– Oricum s-ar pronunța, îmi place, am comentat eu.

– Shkeeni produc o varietate largă de produse alimentare, interveni Gourlay. Multe le achiziționăm deja pentru export și permanent testăm altele. Este o piață bună.

– Veți avea ocazia să gustați mai multe specialități autohtone chiar în seara asta, zise Valcarenghi. Am aranjat un tur local, cu o oprire sau două în Orașul shkeean. Avem o viață de noapte destul de interesantă pentru o așezare de mărimea aceasta.

– Sună interesant, am spus.

Lya zâmbea și ea. Turul orașului reprezenta o atenție deosebită. Majoritatea Normalilor se simt stingheriți în preajma Talentelor, așa încât ne zoresc să terminăm ceea ce au nevoie, apoi scapă de noi la fel de repede. În nici un caz nu ne iau părtași la viața lor.

– Acum... problema, rosti administratorul, punând jos paharul și aplecându-se înainte. Ați citit despre cultul Reunirii?

– O religie shkeeană, încuviință Lya.

– *Singura* religie shkeeană, o corectă Valcarenghi. Toți sunt credincioși. Este o planetă fără eretici.

– Am citit materialele pe care ni le-ați trimis, zise Lya.

– Și ce credeți?

Am ridicat din umeri.

– Sinistru... Primitiv... Dar nu mai rău decât alții despre care am citit. La urma urmei, shkeeni nu sunt foarte avansați. Chiar și pe Vechiul Pământ existau religii ce includeau sacrificii umane.

Valcarenghi clătină din cap și privi spre Gourlay.

– Nu, n-ați înțeles, interveni acesta lăsându-și și el paharul pe masă. Le-am studiat religia vreme de șase ani. Nu se aseamănă cu nimic din istorie. Nu există nici o tangență cu Vechiul Pământ, nici vorbă! În plus, Reunirea nu poate fi comparată cu sacrificiul uman. Ar fi o greșeală. Religiiile Vechiului Pământ sacrificau una-două victime, pentru a-și împlânzi zeii. Ucideau câțiva, ca să câștige mila pentru câteva milioane. Victimele nu erau însă totdeauna de acord. La shkeeni nu se întâmplă la fel. Greeshka îi ia *pe toți*. Iar ei nu se împotrivesc. Se duc în peșteri, ca lemingii, ca să se lase mâncați de vii de paraziții ăia. *Fiecare* shkeen devine Membru la patruzeci de ani și merge la Reunirea Finală înainte de a împlini cincizeci.

– Da, am încuviințat oarecum zăpăcit. Cred că pricep deosebirea. Și ce dacă? Asta-i problema? Bănuiesc că Reunirea reprezintă ceva neplăcut, dar e treaba shkeenilor. Religia lor nu-i mai rea decât canibalismul ritual al hranganilor, nu?

Valcarenghi își termină băutura și se ridică, pornind către bar. Umplându-și paharul, rosti pe un ton normal:

– Din câte știu, canibalismul hranganilor n-a convertit și oameni.

Lya privi surprinsă. Eu am tresărit și m-am holbat:

– Poftim?

Bărbatul reveni cu paharul plin.

– Mai mulți oameni s-au convertit, alăturându-se Cultului Reunirii. Câteva zeci sunt deja Membri. Nici unul n-a ajuns încă la Reunirea totală, însă e doar o chestiune de timp.

Se așeză și privi către Gourlay. Adjunctul blond preluă firul explicațiilor:

– Prima convertire a fost acum șapte ani. Cam cu un an înainte de a sosi eu aici – cu doi ani și jumătate după ce Shkeea a fost descoperită și s-a construit orasul. Un tip pe nume Magly... Psiholog-psi, a lucrat îndeaproape cu shkeenii. Nimic apoi, vreme de doi ani. Un altul în '08, mai mulți în anul următor. Numărul lor crește de atunci în permanență. În plus, printre ei a existat o personalitate. Phil Gustaffson.

– Administratorul planetar? clipi Lya.

– Exact. Am avut mai mulți administratori. Gustaffson a venit după ce Rockwood nu putuse rezista. Era un moș solid și răgusit. Toți îl iubeau. Își pierduse nevasta și copiii la ultimul post avut, însă nu ți-ai fi putut da seama. Era mereu vesel și cu inima deschisă. În fine... a devenit interesat de religia shkeenilor și a început să vorbească cu ei. A discutat chiar și cu Magly, și cu alți convertiți. A mers apoi să vadă un greeshka. Asta l-a cam zguduit pentru un timp. În cele din urmă, și-a revenit și s-a întors la cercetările lui. Am lucrat cu el, dar n-am ghicit niciodată ce avea de gând. S-a convertit acum mai mult de un an. A devenit deja Membru. Nimeni n-a mai fost acceptat atât de repede. În Orașul shkeean, am auzit vorbindu-se că s-ar putea să fie chiar admis la Reunirea Finală. Phil a fost administrator aici mai mult decât oricare altul. Oamenii îl plăceau și, când s-a dus, mulți prieteni i-au urmat exemplul. Numărul lor crește permanent.

– N-atinge încă un procent, interveni Valcarenghi. Nu pare mult, dar amintiți-vă ce înseamnă. Unu la sută din oamenii mei aleg o religie care include un mod foarte neplăcut de sinucidere.

Lya privi de la el spre Gourlay și înapoi:

– De ce n-au fost raportate lucrurile astea?

– Ar fi trebuit, răspunse Valcarenghi, însă după Gustaffson a venit Stuart, căruia îi era frică de un scandal. Nu există nici o lege care să interzică oamenilor să adopte o religie străină, așa că Stuart a definit-o ca pe o nonproblemă. A continuat să comunice rata de convertire și nimeni de sus nu s-a deranjat să facă corelația și să-și amintească la ce se converteau oamenii aceia.

Mi-am terminat băutura și am pus paharul jos.

– Continuă, m-am adresat administratorului.

– Eu definesc situația ca pe o problemă, a reluat el. Nu-mi pasă câți oameni sunt amestecați, ci mă alarmează ideea că ființe omenești permit să fie consumate de greeshka. Am format o echipă de psihologi, dar n-au ajuns la nici un răspuns. Aveam nevoie de Talente. Vreau ca voi doi să aflați de ce se convertesc oamenii ăștia. Atunci voi fi în stare să mă ocup de situație.

Chestiunea era stranie, dar misiunea noastră părea suficient de clară. Ca să fiu sigur, l-am citit pe Valcarenghi. Sentimentele lui erau ceva mai complexe acum, dar nu cu mult. În primul rând, exista siguranță; era convins că vom putea rezolva problema. Simțea și o îngrijorare sinceră, dar nu teamă și nici măcar un grăunte de disperare. Din nou, n-am putut dibui altceva mai profund. Își ținea bine ascunse grijile, dacă le avea.

Am privit spre Lyanna. Stătea rigidă în scaun, cu degetele încleștate în jurul paharului. Citea. Apoi se destinse, se uită la mine și încuviință.

– Bine, am rostit eu. Cred c-o putem face.

– Nu m-am îndoit nici o clipă de asta, zâmbi Valcarenghi. Problema era numai dacă veți fi de acord. Pentru seara asta, însă, ajunge cu discuțiile. V-am promis o noapte în oraș și întotdeauna încerc să mă țin de promisiuni. Ne întâlnim peste o jumătate de oră în holul de la intrare.

Reveniți în cameră, Lya și cu mine ne-am schimbat în ceva mai formal. Eu am ales o tunică bleumarin-închis cu pantaloni albi și o eșarfă de aceeași culoare. Nu era ultimul răcnet, dar speram ca Shkeea să fie cu câteva luni în urma modei. Lya s-a strecurat într-un veșmânt strâmt, alb-mătășos cu o rețea de dungi albastre, fine, ce pluteau în jurul ei în desene senzuale, în conformitate cu căldura trupului. Liniile erau efectiv lascive, accentuându-i silueta subțire. O pelerină vineție completa vestimentația.

– E interesant Valcarenghi, rosti ea.

– Da? Mă chinuiam cu tunica, ce refuza să se încheie. Ai prins ceva când l-ai citit?

– Nu.

Termină și se admiră în oglindă. Apoi se învârti spre mine, rotind pelerina în jurul ei.

– Asta-i. Gândea ceea ce spunea. Bineînțeles, variații în privința exprimării, totuși nimic important. Mintea îi era concentrată la ceea ce discutam, iar înapoi exista doar un zid. N-am

prins nici unul din secretele lui adânci și întunecate, zâmbi ea.

– Of! am făcut eu, învingând fermoarul. Oricum, mai ai o șansă la noapte.

– Pe dracu', se strâmbă Lyanna. Nu-i citesc pe oameni în timpul meu liber. Nu-i cinstit. În plus, e obositor. Aș vrea să pot prinde gândurile pe cât de ușor citești tu emoțiile.

– E prețul Talentului, i-am răspuns. Ești mai Talentată și plătești mai scump.

Am scotocit prin bagaje după o pelerină, dar n-am găsit nimic care să se potrivească, așa că am renunțat.

– Nici eu n-am citit mare lucru la Valcarenghi. La fel de multe ai fi putut spune urmărindu-i trăsăturile. Trebuie să fie o minte extrem de disciplinată. Îl iert însă. Are un vin minunat.

– Exact, incuviință Lya. Mi-a făcut bine. Am scăpat de migrena cu care mă sculasem.

– Poate c-a fost din cauza altitudinii, am sugerat eu.

Holul era pustiu, totuși Valcarenghi nu ne-a lăsat să-l așteptăm. De data asta își pilota propriul aerocar, un model negru și cam zgâriat, care părea că-i servise de multă vreme. Gourlay nu era un tip monden, însă Valcarenghi avea o însoțitoare, o roșcată extraordinară pe care o chema Laurie Blackburn. Era mai tânără decât administratorul; din câte îmi puteam da seama, avea vreo douăzeci și ceva de ani.

Când am plecat, soarele apunea. În depărtare, orizontul era o tapiserie fantastică de roșu și portocaliu, iar dinspre câmpie sufla o adiere răcoroasă. Valcarenghi oprise aerul condiționat, deschizând ferestrele, și puteam privi orașul întunecându-se în amurg.

Am cinat la un restaurant elegant, cu decor baldurian — presupun pentru a ne face să ne simțim cât mai confortabil. Mâncarea însă era extrem de cosmopolită. Mirodeniile, ierburile, *stilul* de gătit erau de pe Baldur, dar carnea și legumele autohtone. Rezulta o combinație extrem de interesantă. Valcarenghi a comandat pentru toți patru și am ajuns să gustăm din vreo duzină de feluri diferite. Favoritul meu a fost o pasăre shkeeană, gătită în sos picant. Pasărea era mititică, însă avea un gust extraordinar. În timpul cinei, un clondir de veltoar de pe Baldur și un burgundy adevărat de pe Vechiul Pământ.

Discuția s-a înfiripat rapid. Valcarenghi era un povestitor înnăscut și un ascultător la fel de bun. Desigur, în cele din urmă conversația a ajuns la Shkeea și la shkeeni. Laurie a adus vorba despre asta. Se afla pe planetă de șase luni și lucra pentru o diplomă în antropologia exterră. Încerca să descopere motivul pentru care civilizația shkeeană rămăsese neschimbată de atâtea milenii.

– Știți, civilizația lor are o vechime mult mai mare decât a noastră, ne spuse ea. Au avut orașe înainte ca oamenii să folosească uneltele. Ar fi fost normal ca niște călători spațiali shkeeni să-i descopere pe pământeni primitivi, nu invers, așa cum s-a întâmplat.

– Nu s-au elaborat ipoteze?

– Ba da, însă nici una din ele nu este universal acceptată. De exemplu, Cullen pomenește de absența metalelor grele. Este un factor, dar poate constitui oare *întregul* răspuns? Von Hamrin pretinde că shkeeni n-au avut suficienți concurenți. Pe planetă nu există carnivore mari, așa că nimic n-a dus la apariția agresivității în rasă. A fost supus însă unui tir violent de critici. Shkeea nu-i chiar *atât* de idilică — în caz contrar, shkeeni n-ar fi atins niciodată nivelul actual. Apoi, ce este greeshka, dacă nu un carnivor? Doar îi *mânăncă*.

– Tu ce părere ai? întrebă Lya.

– Cred că-i ceva în legătură cu religia, însă n-am terminat cercetările. Dino mă ajută să vorbesc cu oamenii și shkeeni sunt deschiși, totuși nu merge prea ușor.

Se opri brusc și o privi aspru pe Lya.

– În tot cazul, nu pentru mine. Cred că vouă n-o să vă fie atât de greu.

Mai auzisem asta. Adesea, Normalii consideră că Talentele dețin avantaje incorecte, ceea ce-i de înțeles. Le deținem. Laurie nu era însă ranchiunoasă. Vorbise cumva speculativ, nostalgic.

Valcarenghi se aplecă înainte și o cuprinse cu brațul.

– Hei! făcu el. Ajunge cu subiectul ăsta! Până mâine, Robb și Lya nu trebuie să se mai gândească la shkeeni.

Laurie îl privi și încercă să zâmbească.

– Bine, zise ea încet. M-am ambalat singură. Scuzați-mă.

– E-n regulă, am intervenit eu. Subiectul e foarte interesant. Lasă-ne o zi și vom fi la fel de entuziaști.

Lya incuviință și adăugă că Laurie avea să fie prima înștiințată despre orice s-ar fi putut dovedi în sprijinul teoriei ei. Eu nu prea ascultam. Știu că nu-i politicoasă să-i citești pe Normalii când îi însoțești în societate, dar există momente când nu pot rezista. Valcarenghi o cuprinsese pe Laurie cu brațul, trăgând-o ușor spre el. Eram curios.

De aceea, am citit iute și cu vinovăție. Administratorul era extrem de bine dispus — presupun că se amțeșise un pic — și se simțea sigur și protector. Stăpân pe situație. Laurie era mult mai complicată — nesiguranță, mânie înăbușită, o nuanță vagă de teamă... și dragoste,

confuză, totuși foarte puternică. Mă îndoiam că era pentru mine sau Lya. Îl iubea pe Valcarenghi.

Am căutat mâna Lyei pe sub masă și i-am găsit genunchiul. L-am strâns ușor, iar ea mă privi și-mi surâse. Nu-i citea și asta era bine. Mă deranja că Laurie îl iubea pe Valcarenghi, deși nu știam ce motiv aș fi avut și eram mulțumit că Lya nu-mi vedea grijile.

Am terminat ultima sticlă de vin și Valcarenghi se ocupă de nota de plată. Apoi se ridică.

– Sus! anunță el. Noaptea abia începe și avem multe de făcut.

I-am dat drumul. Nu la holospectacole, sau alte chestii de-astea, deși orașul avea destule săli. Următorul pe listă figura cazinoul. Jocurile de noroc erau legale pe Shkeea și, oricum, Valcarenghi le-ar fi legalizat. Ne oferi fise, pe care le-am pierdut împreună cu Laurie. Lya n-avea dreptul să joace; Talentul ei era mult prea puternic. Valcarenghi câștigă mult – se pricepea la mindspin și era destul de bun și la jocurile tradiționale.

Am ajuns apoi la un bar. Alte băuturi, plus distracții locale mult mai reușite decât m-aș fi așteptat.

Când am ieșit, era toiu noapții și am presupus că expediția se apropia de sfârșit. Valcarenghi însă ne-a surprins. Reveniți în mașină, scotoci sub bord, scoase o cutie cu stimulente și ne oferi fiecăruia.

– Hei, am protestat eu. Tu ești pilotul. Mie la ce-mi trebuie astea? M-am chinuit până am ajuns în starea asta de euforie.

– Vreau să vă duc la un eveniment cultural cu adevărat shkeean, spuse el. Nu vreau să faceți comentarii nelalocul lor, ori să vă luați la bătaie. Ia pilula!

Am înghițit-o și amețea din cap începu să dispară. Valcarenghi decolase deja. M-am lăsat pe spate, mi-am pus brațul în jurul Lyei și ea își lăsă capul pe umărul meu.

– Unde mergem? am întrebat.

– În Orașul shkeean, răspunse Valcarenghi fără să întoarcă privirea, la Sala Mare. În noaptea asta se ține o Adunare și am presupus că veti fi interesați.

– Desigur, va fi în shkeeană, interveni Laurie, dar Dino vă poate traduce. Mai pricep și eu câte ceva și voi completa eventualele scăpări.

Lya părea excitată. Citisem despre Adunări, însă nu ne așteptasem să vedem una în chiar prima noastră zi pe Shkeea. Adunările reprezentau un fel de ritual religios: o spovedanie publică pentru pelerinii ce urmau să fie admiși în rândurile Membrilor. Pelerinii coborau zilnic pe coline, însă Adunările se desfășurau doar de trei-patru ori pe an, când numărul viitorilor Membri era destul de mare.

Aerocarul luneca aproape fără zgomot prin orașul luminat feeric, trecând pe lângă artele urișe ce dansau în zeci de culori și pe sub arcade ce păreau făcute din foc lichid. Mai existau și alte aerocare și, în câteva rânduri, am zburat deasupra unor pietoni care traversau bulevardele largi. Majoritatea populației era însă înăuntru, iar lumini și muzici se revărsau din majoritatea clădirilor.

Apoi, brusc, aspectul orașului începu să se schimbe. Solul deveni unduitor, coline se ridică înainte, și apoi în urma noastră, iar luminile dispărură. Dedesubt, străzile se transformaseră în drumuri prăfuite de piatră, iar domurile de sticlă și metal, realizate în stilul shkeean, lăsaseră loc bătrânilor lor frați din cărămidă. Orașul shkeean părea mai liniștit decât omologul său uman; majoritatea caselor erau întunecate și tăcute.

Înainte noastră apăru un acoperiș mai mare decât toate celelalte, aproape o colină, cu o ușă în arcadă și o serie de ferestre înguste. Dinăuntru răzbăteau lumină și zgomot, iar afară se aflau shkeeni.

Atunci mi-am dat seama că, deși mă aflam de aproape o zi pe Shkeea, acum îi vedeam întâia dată pe băștinași. Nu-i distingeam foarte bine; era noapte și noi ne găseam în aerocar. Totuși îi vedeam. Erau mai scunzi decât oamenii – cel mai înalt avea un metru cincizeci – cu ochi mari și brațe lungi. Atât puteam remarca din văzduh.

Valcarenghi asoliză lângă Sala Mare și am coborât cu toții. Shkeeni se adunau, venind din mai multe direcții, dar majoritatea intraseră deja. Ne-am alăturat celor ce pătrundeau și nimeni nu ne-a privit de două ori, cu excepția unui individ care l-a salutat pe Valcarenghi cu glas subțire și spart, spunându-i Dino. Administratorul avea prieteni până și aici.

Interiorul clădirii era uriaș, cu o platformă grosolană înconjurată de o mulțime imensă de shkeeni. Lumina provenea de la torțe prinse în suporturi pe pereți sau pe stâlpi înalți în jurul platformei. Cineva vorbea, iar toți ochii aceia mari și bulbucați priveau într-acolo. Noi patru eram singurii oameni din Sală.

Oratorul, iluminat puternic de făclii, era un shkeen gras, de vârstă mijlocie, care, în timp ce vorbea, își mișca brațele încet, aproape hipnotic. Discursul său se compunea dintr-o serie de fluierături, mormăituri și icneli, așa încât nu l-am ascultat cu atenție. Se afla prea departe

ca să-l pot citi. M-am mulțumit să studiez înfățișarea lui și a celorlalți shkeeni de lângă noi. Cu toții erau spâni și aveau pielea portocalie, brăzdată de mii de riduri fine. Purtau veșminte simple, dintr-o țesătură grosolană, multicoloră; îmi venea greu să deosebesc femeile de bărbați.

Valcarenghi se aplecă spre mine și șopti încetișor:

— Este un fermier. Povestește mulțimii de cât de departe a venit și care i-au fost greutatețile vieții.

M-am uitat împrejur. Șoaptele administratorului erau singurele zgomote. Toți tăceau cu ochii pironiți asupra platformei, abia răsuflând.

— Spune că are patru frați, urmă Valcarenghi. Doi au mers la Reuniunea Finală, unul este Membru. Celălalt e mai tânăr decât el și acum este proprietarul fermei. Se încruntă: Nu-și va mai revedea niciodată ferma, însă asta îl face fericit.

— Recolte proaste? surâse Lya.

Ascultase alături de mine. Am privit-o dojenitor. Shkeenul continuă și Valcarenghi încercă să țină pasul.

— Acum își spune păcatele, toate lucrurile pe care le-a făcut și de care se rușinează, tainele cele mai ascunse din sufletul său. A fost rău de gură câteodată, este increzut, odată și-a lovit fratele mai mic. Vorbește despre soția lui și despre celelalte femei pe care le-a cunoscut. A înșelat-o de multe ori, culcându-se cu altele. Când era băiat, a avut raporturi sexuale cu animale, pentru că se temea de femei. În ultimii ani a devenit impotent și fratele lui îi îndeplinea datoriile de soț.

Continuă întruna cu detalii incredibile, amănunte atât uimitoare, cât și înfricoșătoare. Nu evită nici o intimitate, nu lăsă nici un secret. Stăteam și ascultam șoaptele lui Valcarenghi, întâi șocat, apoi tot mai scârbit. Începusem să mă foiesc. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă cunosc vreun om măcar pe jumătate atât de bine cum îl știam acum pe acest shkeen gras. M-am întrebat apoi dacă Lyanna, cu Talentul ei, știa pe cineva atât de bine. Era ca și cum vorbitorul dorea ca noi toți să-i retrăim viața.

Mi se părea că vorbea de ore întregi, dar în cele din urmă se apropie de sfârșit.

— Acum se referă la Reunire, zise Valcarenghi. Va deveni Membru și e bucuros, a așteptat multă vreme. Nefericirea lui se va sfârși și nu va mai fi singur. În curând, va umbla pe străzile orașului sacru și-și va cânta bucuria cu clopotele. Apoi, cu anii, va veni și Reuniunea Finală. Va fi alături de frații săi, în viața de apoi.

— Nu, Dino, șopti Laurie. Nu mai folosi clișee umane. A spus că el *va fi* frații săi. Asta implică faptul că și ei vor fi el.

— Bine, Laurie, zâmbi Valcarenghi. Dacă spui tu...

Fermierul cel gras dispăruse de pe platformă. Mulțimea se foi și un altul îi luă locul: mai scund, extrem de zbârcit, cu o gaură mare în locul unui ochi. Începu să vorbească, la început poticnindu-se, apoi tot mai cursiv.

— Este cărămidar, a lucrat la multe domuri și trăiește în orașul sacru. Și-a pierdut ochiul de mult, când a căzut de pe o schelă și i-a intrat un băț ascuțit în ochi. Durerea a fost îngrozitoare, însă peste un an s-a reîntors la muncă, n-a cerut Reuniune prematură, a fost brav și mândru de curajul lui. E însurat, dar n-are urmași, e necăjit din pricina asta, nu poate fi deschis față de nevastă-sa, nu sunt apropiați nici când sunt împreună și ea plânge nopțile, lucrul ăsta îl întristează, însă n-a rănit-o niciodată...

Continuă așa ore întregi. Începusem din nou să obosesc, dar m-am concentrat — era prea important. M-am lăsat prins în traducerea lui Valcarenghi și în povestea shkeenului chior. Nu peste mult timp, stăteam la fel de neclintit ca și străinii din jurul meu. În sală era cald și umezeală, iar tunica mi se îmbâcsise și se îmbibase de transpirație, chiar de la ființele ce se înghesuiau. Nu-mi mai dădeam însă seama de amănunțele astea.

Al doilea vorbitor încheie, ca și primul, cu un elogiu adus bucuriei de a fi Membru și de a se apropia de Reuniunea Finală. Către sfârșit nici nu mai aveam nevoie de traducerea lui Valcarenghi — azeam fericirea din vocea shkeenului și o vedeam pe chipul care-i tremura. Sau poate îl citeam, inconștient. Nu pot însă citi la asemenea distanță — decât dacă individul este foarte emoționat.

Al treilea orator sui pe platformă și începu cu un glas mai puternic decât al celorlalți. Valcarenghi continuă neobosit:

— De data asta e o femeie. A născut opt copii, are patru surori și trei frați, a muncit la câmp toată viața, a...

Brusc, discursul păru să atingă un vârf și femeia încheie cu câteva fluierături ascuțite și înalte, apoi amuți. Ca o singură persoană, mulțimea porni să răspundă prin alte fluierături. Un ecou straniu și muzical umplu Sala Mare și shkeenii din jurul nostru începură să se foiască și să fluiere. Femeia rămăsese într-o poziție frântă, dezarticulată.

Vaicarenghi începu să traducă, dar se poticni. Laurie interveni, înainte ca el să-și găsească cuvintele.

– Le-a spus despre o tragedie, murmură ea. Ei își manifestă durerea și simpatia.

– Da, simpatia, preluă administratorul firul traducerii. Pe când era tânără, fratele i-a căzut la pat, grav bolnav. Părinții i-au spus fetei să-l ducă la colinele sacre, fiindcă nu-l puteau lăsa singuri pe copiii mai mici. Ea însă, mergând neglijentă, a rupt roțile căruței și fratele a murit pe câmpie. A pierit fără Reunire. Ea se învinovățește.

Shkeena începuse din nou. Laurie ne traduse, aplecându-se către noi și șoptind încet:

– Repetă că fratele ei a murit. Vina îi aparține, ea i-a împiedicat Reunirea, acum el e despărțit și singur, dus fără... fără...

– Viața de apoi, interveni Valcarenghi. Fără viața de apoi.

– Nu sunt sigură că-i corect, făcu Laurie. Conceptul este...

Valcarenghi îi făcu semn să tacă.

– Fii atentă, rosti el și începu să traducă.

Am ascultat povestea femeii, spusă în șoapta tot mai răgușită a lui Valcarenghi. Istoria ei era cea mai lungă și mai tristă din cele auzite. Când termină, altcineva sui pe platformă. Administratorul puse însă o mână pe umărul meu și mă împinse spre ieșire.

Aerul rece al nopții mă izbi ca o apă înghețată și mi-am dat seama că eram năclăit de transpirație. Valcarenghi se îndreptă grăbit către aerocar. Înapoia noastră, discursul continua și shkeeni nu dădeau semne de oboseală.

– Adunările țin zile, uneori săptămâni, ne spuse Laurie. Shkeeni ascultă, mai mult sau mai puțin, în schimburi – încearcă să audă fiecare cuvânt, dar epuizarea îi doboară în cele din urmă și se retrag pentru o odihnă scurtă, apoi revin. Este o mare onoare să reziști o întreagă Adunare fără să dormi.

– O să încerc asta, cândva, zise Valcarenghi decolând. N-am rămas niciodată mai mult de câteva ore, însă cred că pot rezista dacă mă fortific cu stimulente. Vom ajunge la mai multă înțelegere între oameni și shkeeni, dacă participăm cu adevărat la ritualurile lor.

– Oho! am făcut eu. Poate că și Gustaffson a gândit la fel.

– Da, râse Valcarenghi, deși nu intenționez să particip chiar atât de deplin.

Întorcerea s-a petrecut într-o tăcere obosită. Pierdusem notiunea timpului, deși trupul insista că se apropiu zorile. Ghemuită sub brațul meu, Lya părea stoarsă de vlagă și doar pe jumătate trează. Mă simțeam la fel.

Am lăsat aerocarul în fața Turnului și am urcat cu liftul. Nu mai puteam gândi. Somnul a venit foarte, foarte repede.

Am visat. Un vis frumos, dar care a dispărut o dată cu sosirea luminii, golindu-mă și lăsându-mi impresia că sunt înșelat. După ce m-am trezit, am rămas întins, cu brațul în jurul Lyei și ochii pe tavan, încercând să-mi amintesc ce anume visasem. Zadarnic.

Mi-am dat seama că mă gândeam la Adunare, reluând-o în minte. În cele din urmă, am coborât din pat. Opacizasem geamul, așa încât camera era cufundată în întuneric. Am găsit însă repede tabloul de control și am lăsat să pătrundă câteva raze de lumină.

Lya bolborosi niște proteste somnoroase și se întoarse cu spatele. Am lăsat-o în dormitor și am trecut în bibliotecă, să caut o carte despre shkeeni – ceva care să fie mai amănunțit decât materialul care ne fusese trimis. N-am avut noroc. Biblioteca era profilată pe divertisment, nu pe știință.

Am găsit un videoecran și am apelat cabinetul lui Valcarenghi. Îmi răspunse Gourlay.

– Bună, mă întâmpină el. Dino a bănuit c-o să ne cauți. În momentul de față este plecat. Participă la un contract comercial. Ai nevoie de ceva?

– Cărți, am rostit, încă adormit. Ceva despre shkeeni.

– Îmi pare rău. Nu există așa ceva. S-au scris o grămadă de lucrări, studii și monografii, dar nu și o carte în adevăratul sens al cuvântului. Cred că Dino m-a pus la dispoziția voastră tocmai din acest motiv.

– Aha...

– Ai vreo întrebare?

M-am gândit, dar n-am găsit nimic.

– Nu tocmai, am ridicat din umeri. Vroiam un cadru general, poate ceva informații suplimentare despre Adunări.

– Putem discuta ceva mai târziu, spuse Gourlay. Dino s-a gândit c-o să începeți chiar astăzi treaba. Vă putem aduce oamenii la Turn sau, dacă vreți, vă ducem la ei.

– O să ieșim noi, am răspuns repede.

Să-i aduci pe oameni pentru niște întrebări poate strica totul. Devin nervoși și asta acoperă celelalte emoții, pe care aș vrea să le citesc. În plus, se mai gândesc și la altele, așa încât și Lyanna are necazuri.

– Perfect, făcu adjunctul. Dino v-a pus un aerocar la dispoziție. Cheia vă așteaptă la

recepție. Tot acolo o să găsiți și alte chei, ca să puteți veni la cabinet, direct, fără să mai apălați la secretare și alte chestii de-astea.

– Mulțumesc, am încheiat eu. Vorbim mai târziu.

Am închis videoecranul și m-am întors în dormitor.

Lya stătea în capul oaselor, cu pătura în jurul pieptului. M-am așezat lângă ea și am sărutat-o. Zâmbi, dar nu-mi răspunse.

– Hei, am rostit, ce s-a întâmplat?

– Mă doare capul, se plânse ea. Crezusem că stimulentele te scapă de mahmureală.

– Așa afirmă teoria. La mine a lucrat destul de bine.

M-am dus la dulap și am căutat.

– Ar trebui să avem ceva medicamente pe aici: Sunt sigur că Dino n-ar uita ceva atât de evident.

– Mda. Aruncă-mi și mie ceva de-mbrăcat.

Am apucat o rochie și i-am azvârlit-o. Lya se ridică, o luă și intră în baie.

– E mai bine acum, făcu ea. Ai dreptate, n-a uitat medicamentele.

– E un tip meticulos.

– Așa cred, îmi zâmbi. Totuși, Laurie cunoaște limba mai bine. Am citit-o. Dino a făcut câteva greșeli de traducere astă-noapte.

Mă așteptasem la așa ceva. Nu ca să-l discreditez pe Valcarenghi, dar oricum el avea un handicap de patru luni. Am încuviințat.

– Ai citit și altceva?

– Nu. Am încercat cu vorbitorii ăia, însă distanța era prea mare. Mă apucă de mână: Unde mergem azi?

– În Orașul shkeean, i-am răspuns. Să încercăm să găsim niște Membri. N-am remarcat nici unul la Adunare.

– Nu. Astea sunt pentru cei care vor deveni Membri.

– Da. Să-i dăm drumul.

Am plecat. Ne-am oprit la etajul patru al Turnului pentru un mic dejun, apoi am luat aerocarul la care ne-a condus un receptioner. Vehiculul era model sport, cu patru locuri, de culoare verde, banal și nebătător la ochi.

N-am pătruns cu el în Orașul shkeean, gândindu-mă că vom intra mai bine în atmosfera locului dacă vom merge pe jos. Așa că am coborât, după primele coline.

Așezarea oamenilor păruse aproape goală prin comparație cu Orașul shkeean. Străzile de piatră erau ticsite cu băștinași, agitându-se preocupați înainte și înapoi, cărând poveri de cărămizi, coșuri cu fructe sau haine. Peste tot se vedeau copii, majoritatea dezbrăcați: ca niște mingi portocalii de energie ce alergau în jurul nostru în cercuri, fluierând, mormăind și zâmbind, uneori trăgând de noi. Păreau diferiți față de adulți. Aveau câteva smocuri de păr roșu, iar pielea le era netedă și fără riduri. Doar ei ne acordau atenție. Adulții își vedeau de treburi și, uneori, ne zâmbeau prietenos. Evident, prezența oamenilor pe străzile Orașului nu reprezenta ceva neobișnuit.

Majoritatea traficului era pedestru, însă se mai zăreau și cărucioare de lemn. Animalele de tracțiune băștinase semănau cu niște câini bolnavi, mari și verzi. Erau înhămate câte două la un cărucior și scheunau tot timpul cât trăgeau. În mod firesc, oamenii le botezaseră scheunători. În plus, defecau cu regularitate. Asta, adăugată mirosului alimentelor transportate în coșuri și chiar celui al shkeenilor, conferea Orașului un iz aparte.

Desigur, zgomotul era prezent, ca un atribut constant. Copii fluierând, shkeeni vorbind tare cu mormăieli, icnete și scârțâieli, scheunători scheunând, și cărucioare bocănind peste pietre. Lya și cu mine mergeam tăcuți, ținându-ne de mână, privind, ascultând, adulmecând și... citind.

Mă deschisesem complet când intrasem în Oraș, lăsând totul să mă inunde; mergeam, receptiv fără însă a fi concentrat. Eram centrul unei sfere de emoții – sentimentele se năpusteau spre mine când shkeenii se apropiau și se estompau pe măsură ce ei treceau mai departe, ocolindu-mă permanent prin copii. Înotam într-un ocean de impresii surprinzătoare.

Ele mă uluiau prin familiaritatea lor. Citisem și în alte ocazii rase străine; uneori era greu, alteori ușor, însă niciodată plăcut. Hranganii aveau minți dezagreabile, pline de ură și fiere, astfel încât mă simțeam murdar când ieșeam de acolo. Fyndii au emoții atât de slabe că abia le pot citi. Damooshii sunt... cu totul *diferiți*. Îi citesc bine și detaliat, dar fără a putea spune că le-am descifrat sentimentele.

Shkeenii însă... părea că mergeam pe o stradă de pe Baldur. Nu, stați puțin... mai degrabă pe o Colonie Pierdută, unde o așezare umană a recăzut în barbarie, uitându-și originile. Acolo sentimentele omenești se dezlănțuie, primare, puternice și adevărate dar mai puțin sofisticate decât pe Vechiul Pământ sau pe Baldur. Așa erau și shkeenii: primitivi poate, dar lesne de înțeles. Citeam bucurie și părere de rău, invidie, mânie, umor, amărăciune, dor, durere. Același melanj mintal ce mă învăluie oriunde mă deschid.

Lya citea și ea. Îi simțeam mâna încordată. După un timp, se relaxă. M-am întors spre ea și-mi citi întrebarea din ochi.

– Sunt oameni, spuse ea. Sunt ca și noi.

– Pesemne evoluții paralele, am încuviințat. Shkeea s-ar putea să fie o Terra ceva mai bătrână, cu câteva diferențe neesențiale. Ai însă dreptate. Sunt mai apropiați de oameni decât orice altă rasă întâlnită în spațiu. Am reflectat o clipă: Oare acesta să fie răspunsul la întrebarea lui Dino? Dacă ei sunt ca noi, înseamnă că religia lor va fi mai abordabilă decât una *cu adevărat* străină?

– Nu, Rob, rosti Lya. Nu cred asta. E chiar pe dos. Dacă ei sunt ca noi, n-are sens să meargă atât de doritori la moarte. Înțelegeți?

Avea dreptate, bineînțeles. În emoțiile pe care le citisem nu exista nimic sinucigaș, nimic instabil, nimic realmente anormal. Totuși, fiecare shkeen termina prin a merge la Reunirea Finală.

– Ar trebui să ne concentrăm asupra cuiva, am propus. Amestecul ăsta de gânduri n-o să ne ducă nicăieri.

Am privit în jur, căutând un subiect și atunci am auzit clopotele.

Răsunau undeva din stânga, aproape pierdute în vacarmul orașului. Am tras-o de mână pe Lya și am început să alergăm pe stradă, cotind mereu la stânga de îndată ce șirul de domuri ne permitea.

Dangătele continuau să se audă din față, iar noi alergam, traversând curtea cuiva și escaladând un garduleț viu. Apoi o altă curte, o groapă cu bălegar, alte domuri și, în sfârșit, altă stradă. Acolo i-am găsit pe cei care sunau clopotele.

Erau patru, toți Membri, târându-și prin praf robele dintr-o țesătură roșu-intens, cu clopote mari de bronz în fiecare mână. Le sunau întruna, mișcându-și înainte și înapoi brațele lungi, umplând strada cu note ascuțite și pătrunzătoare. Toți patru erau vârstnici – lipsiți de păr și zbârciți cu un milion de riduri fine. Zâmbeau însă larg iar shkeenii mai tineri ce treceau pe acolo le răspundeau la zâmbete.

Pe capul lor se afla greeshka.

Mă așteptasem să găsesc spectacolul hidos, dar n-a fost așa. Era puțin tulburător, însă numai pentru că știam ce înseamnă. Paraziții păreau niște stropi strălucitori de gelatină stacojie, variind în mărime de la un neg pulsând pe ceafa unui shkeen, la o pânză roșie și mișcătoare ce acoperea capul și umerii celui mai scund, aidoma unei glugi vii. Știam că greeshka trăiau consumând substanțele nutritive din sângele shkeenilor.

Și, încet – oh, cât de încet! – consumându-și gazda.

Ne-am oprit la câțiva metri de ei, privindu-i. Fața Lyei era solemnă și bănuiesc că și a mea arăta la fel. Toți ceilalți zâmbeau, iar dangătele clopotelor erau cântece de bucurie. Am strâns-o pe Lyanna de mână.

– Citește, i-am șoptit.

Am citit amândoi.

Eu: citesc clopote. Nu sunetul clopotelor, nu, ci *sentimentele* clopotelor, *emoția* lor, bucuria intensă, *ding-dang-dong-ul* zgomotos, cântecul Membrilor, comuniunea și participarea tuturor. Citesc ceea ce simt Membrii scuturând clopotele, fericirea și anticiparea lor, extazul de a povesti celorlalți cât de mulțumiți sunt. Citesc iubire, sosind dinspre ei în valuri uriașe și fierbinți, iubirea pasională dintre bărbat și femeie, nu afecțiunea diluată a omului ce-și "iubește" semenii. Aceasta era adevărată, puternică și aproape că mă ardea, scâldându-mă și cuprinzându-mă. Se iubeau pe ei; iubeau toți shkeenii, iubeau pe greeshka, se iubeau între ei și ne iubeau pe noi. Ne iubeau pe noi! Mă iubeau pe *mine* la fel de fierbinte și sălbatic cum mă iubea Lya, dar lângă dragoste, citeam apartenență și participare. Ei patru erau separați, distincți, dar gândeau aproape ca unul singur, aparțineau lui greeshka și erau toți *împreună* legați, deși fiecare continua să rămână el însuși și nu-i putea citi pe ceilalți așa cum îi citeam eu pe ei.

Dar Lyanna? M-am retras, închizându-mi mintea, și am privit-o pe Lya. Era palidă, însă zâmbea.

– Sunt minunați, spuse ea cu o voce slabă, moale și întrebătoare.

Cufundat în dragoste, îmi aminteam totuși cât de mult o iubeam, cum făceam parte unul din celălalt.

– Ce... ce ai citit? am căutat să mă fac auzit peste clopote.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut să și-l limpezească.

– Ne iubesc, rosti în cele din urmă. Pesemne știi asta dar, oh!, am simțit-o, ne iubesc *cu adevărat*, și atât de *profund*... Sub dragostea asta există altă dragoste, și sub aceea alta și tot așa, la nesfârșit. Mințile lor sunt atât de adânci și atât de deschise... Nu cred c-am citit vreodată atât de profund un om. Totul e acolo, la iveală, viața lor, visele, emoțiile, amintirile și... doar am intrat, am dat o raită cu o privire, o citire. Cu oamenii e mult mai greu. Trebuie să lupt, să scormonesc și nici atunci nu ajung prea departe. Tu știi, Robb, tu știi! Oh, *Robb!*

Veni spre mine, se lipi de trupul meu și am strâns-o în brațe. Torentul de emoții care mă inundase fusese pentru ea un uragan. Talentul ei era mai vast și mai profund decât al meu și acum era zguduită. Am citit-o când mă cuprinse și am găsit iubire — o iubire uriașă — uimire și fericire, dar în același timp teamă, o teamă nervoasă străbătând totul.

În jurul nostru, zgomotele se opriră brusc. Unul câte unul, clopotele încetară să se mai legene și cei patru Membri rămaseră în tăcere pentru o clipă. Unul dintre shkeenii de lângă noi se îndreptă spre ei cu un coș uriaș, acoperit cu o pânză. Cel mai scund Membru dădu pânza la o parte și aroma plăcintelor cu carne se înălță pe stradă. Fiecare Membru luă câteva din coș și, nu peste multă vreme, mestecau fericiți, iar plăcintarul le zâmbea. O fetiță dezbrăcată le oferi un clondir de apă, pe care îl trecură de la unul la altul fără nici un comentariu.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Lya.

Apoi, chiar înainte de a-mi răspunde, mi-am amintit. Citisem în materialele trimise de Valcarenghi. Membrii nu lucrau. Vreme de patruzeci de ani-terrani, trăiau și munceau, dar de la primul termen de Membru până la Reunirea Finală, urma numai veselie și muzică; rătăceau pe străzi, sunau clopotele, vorbeau și cântau, iar alți shkeeni le ofereau mâncare și băutură. Era o onoare să hrănești un Membru și cel care le oferise plăcintele radia de mulțumire.

— Lya, am șoptit, acum îi poți citi?

Ea încuviință, se îndepărtă de mine și-i scrută cu o privire încordată, care apoi se relaxă. Mă privi.

— E altfel, rosti ea intrigată.

— Cum?

Ridică nedumerită din umeri.

— Nu știu... Continuă să ne iubească, însă gândurile lor sunt, să zicem, mai umane.

Adică există niveluri, știi doar, și e greu de scormonit, pentru că sunt lucruri ascunse, lucruri pe care și le ascund chiar și pentru ei. Nu sunt deschiși, așa cum au fost înainte. Se gândesc la mâncare și la gustul ei bun. O senzație extrem de puternică. Aproape că simțeam gustul plăcintelor. Dar nu-i la fel.

Am avut o inspirație.

— Câte minți sunt acolo?

— Patru, răspuse Lya. Legate cumva, presupun. Deși nu... Se opri, confuză, și clătină din cap: Adică, într-un fel, ei simt emoțiile celorlalți așa cum cred că faci tu. Nu însă gânduri, nici detalii. Eu îi puteam citi, însă ei nu se citesc unul pe celălalt. Fiecare este distinct. Când sunau clopotele, erau mai apropiați, dar întotdeauna au fost individualizați.

Mă simțeam ușor dezamăgit.

— Deci patru minți. Nu una singură...

— Mda. Patru.

— Și greeshka?

Era cealaltă idee a mea. Dacă greeshka aveau mintea lor...

— Nimic, răspuse Lya. Ca și când aș fi citit o plantă sau o stofă. Nici măcar "da — trăiesc".

Asta era deconcertant. Până și animalele inferioare au o conștiință vagă a vieții — ceea ce Talentele numesc "da — trăiesc" — de obicei o scânteie slabă, simțită de un Talent major. Lya însă era un Talent major.

— Să le vorbim, am propus.

Ea încuviință și ne-am îndreptat spre locul unde Membrii mestecau plăcintele.

— Salut, am rostit eu stângaci, întrebându-mă cum să-i interpelez. Vorbiți cumva terrana?

Trei dintre ei mă priviră nedumeriți. Al patrulea însă, cel mititel, pe capul căruia greeshka era ca o cortină roșie, încuviință:

— Da, spuse el cu voce subțire.

Uitasem ce vroiam să-l întreb, însă Lyanna îmi veni în ajutor:

— Îi cunoști pe Membrii care sunt oameni? întrebă ea.

— Toți Membrii sunt unul, zâmbi shkeenu.

— Aha, am făcut eu. Da, da, dar nu cunoști vreunul care arată ca noi? Adică, știi... înalt, cu păr și piele roz sau cafenie?

Mă oprisem din nou, stângaci, întrebându-mă cât de bine știa terrana bătrânul shkeen. Capul său se clătină dintr-o parte în cealaltă.

— Membrii sunt cu toții diferiți, însă toți sunt unul, toți sunt profani. Necunoscătorii sunt ca tine. Vrei să devii Membru?

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns. Unde pot găsi un om Membru?

Scutură iarăși din cap.

— Membrii cântă, sună și umblă prin Orașul sacru.

Lya îl citise.

– Nu știe, îmi zise. Membrii rătăcesc, sunând din clopote. Nu există un traseu anume, nimeni nu ține vreo socoteală. E absolut aleatoriu. Unii călătoresc împreună, alții singuri, iar grupurile noi se formează ori de câte ori se întâlnesc alte grupuri mai mici.

– Va trebui să căutăm...

– Mâncați, rosti shkeenul.

Scotoci în coș și scoase două plăcinte aburinde. Puse una în palma mea și alta în cea a Lyei.

L-am privit neîncrezător.

– Mulțumesc, i-am spus.

Am apucat-o pe Lya cu mâna liberă și am plecat împreună. Membrii zâmbiră după noi și începură să sune din clopote, îndată ce am ajuns la jumătatea străzii.

Plăcinta îmi ardea degetele.

– S-o mâncăm? am întrebat-o pe Lya.

Ea mușcă din bucata ei.

– De ce nu? Am mâncat așa ceva și aseară la restaurant, nu? În plus, sunt convinsă că Valcarenghi ne-ar fi prevenit dacă alimentele locale ar fi toxice.

Avea dreptate, așa încât, în timp ce mergeam, am înghițit o bucată din plăcintă. Era fierbinte, cu adevărat *fierbinte*, fără să semene deloc cu ceea ce consumasem cu o seară în urmă. Plăcintele acelea fuseseră aurii, pufoase, aromate cu mirodenii de pe Baldur. Versiunea shkeeană era crocantă, iar umplutura de carne picura grăsime și-mi ardea gura. Era gustoasă și-mi era foame, așa că am terminat-o repede.

– Ai mai citit altceva la el? am întrebat-o pe Lya între două mușcături.

Ea înghiți și încuviință.

– Da. Era fericit, chiar mai mult decât ceilalți. E mai bătrân. Se apropie de Reunirea Finală și e surescitat.

Vorbea în stilul ei obișnuit; postefectele citirii Membrilor păreau să se fi estompat.

– De ce? Va *muri*. De ce-i atât de fericit?

– Mă tem că nu-și analiza senzațiile, ridică din umeri Lya.

Mi-am lins degetele de grăsime. Ne aflam la o intersecție; shkeenii treceau pe lângă noi din toate direcțiile și acum puteam auzi sunetele mai multor clopote, purtate de vânt.

– Alți Membri, am remarcat. Vrei să-i căutăm?

– Ce o să găsim? Ceva ce nu știm? Ne trebuie un Membru om.

– Poate că acolo *va fi* și vreun om.

– Haide! mă privi Lya muștrător. Care sunt șansele?

– Bine, am aprobat. Se făcuse târziu. Atunci, să ne întoarcem. Măine dimineată pornim mai devreme. În plus, probabil că Dino ne așteaptă la masă.

De data aceasta, cina a fost servită în cabinetul lui Valcarenghi, unde fuseseră aduse câteva piese suplimentare de mobilier. Se dovedi că birourile administrației se aflau cu un etaj mai jos, însă Dino prefera să-și primească oaspeții sus, unde puteau admira panorama spectaculoasă.

Eram cinci: eu și Lya, Valcarenghi și Laurie, plus Gourlay. Laurie preparase mâncarea, asistată de administrator. Am mâncat biftecurei din animale de pe Vechiul Pământ crescute pe Shkeea, plus o garnitură senzațională de legume, incluzând ciuperci de pe Vechiul Pământ, semințe de pe Baldur și cornițe dulci shkeene. Lui Dino îi plăcea să experimenteze și garnitura era una dintre invențiile lui.

Lya și cu mine am povestit cele întâmplate, întrerupți doar de întrebările inteligente și la obiect ale lui Valcarenghi. După cină, am băut Veltaar și am pălăvrăgit. De data asta, întrebările au fost puse de Lya și de mine, iar Gourlay a dat majoritatea răspunsurilor. Valcarenghi stătea pe o pernă, pe podea, cu un braț în jurul lui Laurie și cu un pahar de vin în cealaltă mână. Ni s-a spus că nu eram primele Talente care vizitam Shkeea. Nici primii care să pretindă că shkeenii semănau cu oamenii.

– Poate că asta înseamnă ceva, spuse Gourlay. Deși, nu știu... În tot cazul, nu sunt oameni. Nu, domle! De pildă, sunt mult mai sociali. Construiesc orașe de la începutul istoriei lor – dintotdeauna au stat în orașe, înconjurându-se de alți semeni. Cooperează în tot soiul de lucruri și împart totul. De pildă, ei privesc comerțul ca fiind o distribuție mutuală.

– Aici ai perfectă dreptate, râse Valcarenghi. Mi-am pierdut toată ziua la un contract cu un grup de fermieri care n-au mai cooperat cu noi până acum. Vă rog să mă credeți, nu-i deloc ușor. Ne oferă tot ce le cerem, dacă n-au ei înșiși nevoie de lucrurile respective și dacă nu i-a mai solicitat nimeni. Dar vor ca pe viitor să le dăm orice ne-ar cere. De fapt, așteaptă asta ca fiind ceva normal. De fiecare dată când tratăm cu ei, avem de ales: ori le dăm un cec în alb, ori ducem un număr interminabil de discuții ce se termină cu faptul că ei sunt perfect convinși de egoismul nostru.

Lya nu era mulțumită.

– Ce-i cu viața sexuală? întrebă ea. Din ce ai tradus astă-noapte, am rămas cu impresia că sunt monogami.

– Relațiile sexuale sunt cam confuze, răspunse Gourlay. Este o situație aparte. Vedeți voi... a face dragoste înseamnă a împărți totul cu partenerul și este minunat să împărți cu toți. Totuși împărțirea trebuie să fie reală și să aibă sens. Asta creează probleme.

– Am studiat și eu problema, interveni repede Laurie. Moralitatea shkeeană insistă că ei îi iubesc pe *toți*. Totuși, ei nu pot face așa, fiindcă sunt prea asemănători oamenilor, prea posesivi. Sfârșesc printr-o relație monogamă, deoarece a împărți, în mod real, sexul cu o singură persoană este mai bine, pentru ei, decât un milion de relații fizice superficiale. Individul shkeean ideal împărtășește relația sexuală cu oricine și este la fel de profund în fiecare legătură, dar acesta e un ideal intangibil.

– Parcă astă-noapte un shkeean se învinovăța pentru că-și înșelase nevasta, m-am încruntat eu.

– Așa-i, incuviință Laurie, însă vina consta în faptul că relațiile extraconjugale îi redusese participarea alături de nevastă. Asta era trădarea. Dacă s-ar fi putut descurca fără a-și răni soția, viața sexuală ar fi reprezentat realmente împărtășirea dragostei, constituind o bonificație pentru el. Nevastă-sa ar fi fost mândră de soțul ei. E o realizare deosebită pentru un shkeean să reușească o reunire multiplă și sinceră.

– Iar una dintre cele mai mari crime pentru ei este să-l lași pe un altul singur, adăugă Gourlay. Mă refer la punctul de vedere emoțional. Fără să împartă cu nimeni...

M-am gândit la asta în timp ce Gourlay continua să vorbească. Ne spuse că infracțiunile erau rare printre shkeeni. Lipseau complet crimele. În lunga lor istorie, nu existau asasinat, torturi, închisori sau războaie.

– Sunt o rasă fără ucigași, zise Valcarenghi. Asta poate explica un anumit lucru. Pe Vechiul Pământ, culturile cu procentul cel mai mare de sinucigași aveau și cei mai puțini criminali. Iar procentul de sinucideri al shkeenilor este de sută la sută.

– Totuși ucid animale, am constatat eu.

– Ele nu fac parte din Reunire, replică Gourlay. Reunirea cuprinde tot ceea ce gândește, iar făpturile din ea nu pot fi ucise. Shkeenii nu omoară shkeeni, nici oameni sau greeshka.

Lya mă privi, apoi se uită spre Gourlay.

– Greeshka nu gândește, murmură ea. Am încercat să-i citesc azi dimineață și n-am obținut nimic, cu excepția minților shkeenilor pe care se găsesc. Nici măcar un "da — trăiesc".

– Știam asta și m-a surprins dintotdeauna, făcu Valcarenghi ridicându-se în picioare. Se îndreptă spre bar, luă o sticlă de vin și ne umplu paharele. Într-adevăr, un parazit fără gândire, totuși care înrobește o rasă inteligentă cum sunt shkeenii. De ce?

Vinul cel nou era bun ca o undă răcoroasă pe gâtlej. L-am băut și am incuviințat, amintindu-mi euforia ce ne cuprinsese în cursul dimineții.

– Poate fi vorba despre droguri, am speculat. Poate că greeshka produc un drog ce oferă plăceri organice. Shkeenii i se supun doritori și mor fericiți. Bucuria lor este reală, credeți-ne. Am simțit-o.

Lyanna privi însă neîncrezătoare, iar Gourlay clătină binevoitor din cap:

– Nu, Robb. Nu-i asta. Am experimentat cu greeshka și... Se opri, remarcându-mi sprâncenele ridicate.

– Shkeenii cum au reacționat? l-am întrebat.

– Nu le-am spus. Sunt convins că n-ar fi fost deloc mulțumiți. Greeshka este un animal, însă e Dumnezeuul lor. Nu-i bine să te joci cu Dumnezeu, știți doar... Multă vreme ne-am abținut, dar când Gustaffson s-a convertit, bătrânul Stuart a vrut să știe totul. El a dat ordinul. N-am descoperit însă nimic. Nici un extract care să fi putut constitui un drog, nici o secreție, nimic! De fapt, shkeenii sunt *singurii* locuitori ai planetei care se supun cu atâta ușurință. Știți, am prins un scheunător, l-am legat și am lăsat un greeshka să se atașeze de el. Apoi, peste câteva ore, i-am dat drumul. Al naibii era de furios, se agita și zbiera, atacând creatura de pe capul lui. Și-a zgâriat țeasta până la os, ca să scape de ea.

– Poate că numai shkeenii sunt susceptibili, am încercat cu o ultimă șansă.

– Nu-i așa, zâmbi moale Valcarenghi. Mai suntem și noi.

În lift, Lya a fost ciudat de tăcută, aproape retrasă. Am presupus că se gândea la cele discutate. Însă, în clipa când ușa apartamentului se închise în urma noastră, se întoarse către mine și mă cuprinse în brațe.

Am ridicat palmele și i-am mângâiat părul castaniu și moale, ușor surprins de îmbrățișare.

– Hei, am murmurat, ce s-a-ntâmpnat?

Mă privi cu căutătura vampiră, ochi larg deschiși și fragilitate.

– Iubește-mă, Robb, rosti ea precipitat. Te rog. Iubește-mă, acum.

Am zâmbit, însă era un zâmbet derutat, nu surâsul meu așa-zis senzual. De obicei, când dorește să facă dragoste, Lya este un drăcușor răutăcios, dar acum părea îngrijorată și vulnerabilă. Nu înțelegeam cauza.

Nu era totuși momentul să pun întrebări, așa încât m-am abținut. Fără o vorbă, am tras-o spre mine, am sărutat-o apăsător și am intrat împreună în dormitor.

Și am făcut dragoste, am făcut în mod adevărat dragoste, mai mult decât pot face sârmanii Normali. Ne-am unit trupurile într-unul singur și am simțit-o pe Lya încordându-se, în clipa când mintea ei o căuta pe a mea. În timp ce ne mișcam împreună, m-am deschis către ea, încercându-mă în torentul de iubire, dorință și teamă ce-l revărsa.

Apoi, la fel de iute cum începuse, se termină. Plăcerea ei mă scaldă într-un talaz uriaș și roșu. M-am alăturat ei pe coama valului și Lya se încleștă de mine, cu ochii strânși, și-l sorbi pe tot.

După aceea, am rămas întinși în întuneric, lăsând stelele Shkeei să-și trimită razele prin ferestre. Lya se ghemui cu capul pe pieptul meu, în vreme ce o mângâiam.

– A fost minunat, am rostit eu cu o voce adormită și visătoare, zâmbind în bezna încărcată de stele.

– Da, răspunse ea atât de încet încât de-abia am putut s-o aud. Te iubesc, Robb, îmi șopti.

– Îmhî, am încuviințat. Și eu te iubesc.

Se trase de sub brațul meu, se rostogoli pe o parte, își propti capul într-o palmă ca să mă vadă și zâmbi.

– Știu, îmi zise. Am citit-o. Mă iubești. Știi și cât de mult te iubesc eu, nu?

– Sigur, am încuviințat surâzând.

– Vezi, suntem norocoși. Normalii au la dispoziție doar cuvintele. Sârmanii de ei! Cum să spună toate astea numai prin cuvinte? Cum pot să știe? Sunt întotdeauna despărțiți unul de celălalt, încercă să se atingă, dar nu reușesc. Chiar când fac dragoste, chiar în clipele de vârf, rămân mereu despărțiți. Trebuie să se simtă foarte singuri.

În cele ce spunea era ceva... neliniștitor. Am privit-o în ochii strălucitori și fericiți și m-am gândit.

– Poate, am pronunțat în cele din urmă, dar nu-i ceva rău pentru ei. Pur și simplu, nu cunosc altă cale. Totuși încercă, iubesc și ei. Uneori, izbutesc să umple golul.

– "Doar o privire și un glas, apoi, din nou întuneric și tăcere", cită Lya cu o voce tristă. Suntem norocoși, nu-i așa? Avem mult mai multe.

– Suntem norocoși, am îngânat-o.

M-am întins ca s-o citesc. Mintea ei era un labirint de mulțumire, cu un iz ușor de nostalgie, de tânjală. Însă mai exista și altceva, undeva adânc, ceva aproape dispărut acum, dar încă detectabil.

M-am ridicat încet.

– Hei, i-am spus. Te îngrijorează ceva. Mai devreme, când am intrat, erai speriată. Ce se întâmplă?

– Nu stiu nici eu, îmi răspunse. Vocea îi suna derutată și într-adevăr i-am citit deruta. *Mi-a fost frică*, deși nu pricep motivul. Cred că datorită Membrilor. Mă gândesc întruna cât de mult mă iubeau. Nici măcar nu mă cunoșteau, dar mă iubeau atât de mult și înțelegeau... era aproape ca între noi doi. M-a... nu știu... M-a zguduit. Știi, nu credeam că voi putea fi iubită vreodată în felul ăsta de altcineva decât de tine. Și erau atât de *aproșiți*, atât de împreună... Mă simțeam singură, așa cum ne țineam de mâini și vorbeam. Voiam să fiu aproape de *tine* în felul acela. După ce i-am văzut pe ei cum împart totul, m-am temut să fiu singură, îmi dădea senzația unui suflet gol. Era înfricoșător. Pricepi?

– Pricep, i-am răspuns, atingând-o ușor cu palma și cu mintea. Înțeleg. Noi doi ne înțelegem. Suntem împreună aproape la fel de mult ca ei – așa cum Normalii nu pot fi niciodată.

Lya încuviință, zâmbi și mă strânse în brațe. Am adormit îmbrățișată. Am visat din nou. Apoi, iarăși, o dată cu venirea zorilor, memoria îmi fură visul. Era frustrant. Visul fusese plăcut, confortabil. Îl doream înapoi, deși nu-mi aminteam nici măcar despre ce fusese vorba. Dormitorul nostru, scaldat în lumina dimineții, părea o ruină în comparație cu splendorile viziunii mele pierdute.

Lya se trezi mai târziu, cu altă migrenă. De data asta, avea pilulele la îndemână, pe noptieră. Făcu o grimasă și înghiți una.

– S-ar putea să fie vinul shkeean, am reflectat eu. Metabolismul tău respinge ceva din compoziția lui.

Ea se acoperi cu pătura și se strâmbă:

– Ha! Aseară am băut Veltaar, nu-ți mai amintești? Tata mi-a dat primul pahar de Veltaar pe când aveam nouă ani. Niciodată nu mi-a dat dureri de cap.

– Excepția confirmă..., am început eu zâmbind.

– Fără glumă. Mă doare rău.

M-am oprit și am încercat s-o citesc. Avea dreptate. *O durea*. Toată fruntea îi pulsa de durere. M-am retras iute, înainte de a mă molipsi.

– Bine, am încuviințat, iartă-mă. Totuși, pilulele te vor ajuta. Între timp, avem treabă de făcut.

Lya încuviință. Niciodată nu lăsa munca deoparte.

A doua zi a însemnat o permanentă căutare. Ne-am sculat mult mai devreme, am dejunat iute cu Gourlay, apoi ne-am luat aerocarul de lângă Turn. De data asta, n-am mai coborât la marginea Orașului. Voiam un Membru care să fie om și pentru asta trebuia să cercetăm o arie largă. Așezarea era cea mai mare pe care o văzusem vreodată, cel puțin ca întindere, iar cei o mie de oameni convertiți se pierdeau între milioanele de shkeeni, dintre care doar ceva mai puțin de jumătate erau Membri.

Am menținut vehiculul cât mai jos, urcând și coborând colinele presărate cu domuri, provocând agitație pe străzile de sub noi. Desigur, shkeenii mai văzuseră aerocare, totuși ele păstrau un iz de noutate, în special pentru copii, care încercau să fugă după noi. Ba chiar, am speriat un scheunător făcându-l să răstoarne căruciorul plin de fructe pe care-l trăgea. M-am simțit vinovat și am ridicat aerocarul mai sus.

Am zărit Membri prin tot orașul, cântând, mâncând, mergând... și sunând eternele clopote de bronz. Vreme de trei ore însă, n-am văzut decât Membri shkeeni. Lya și cu mine conduceam și priveam pe rând. După emoțiile zilei anterioare, căutarea era monotonă și obositoare.

În cele din urmă, am găsit totuși ceva: un grup mare de Membri, vreo zece, strânși în jurul unui cărucior cu pâine. Doi erau mai înalți decât ceilalți.

Am coborât aerocarul de cealaltă parte a colinei și am mers către ei, lăsând vehiculul înconjurat de o ceată de copii. Când am ajuns, Membrii continuau să mănânce. Opt erau shkeeni, de diferite înălțimi și culori, cu greeshka pulsându-le pe capete. Ceilalți doi erau oameni.

Purtau mantiile roșii și lungi ale localnicilor, și aveau aceleași clopote. Unul dintre ei era un bărbat înalt cu piele flască, de parcă recent slăbise mult. Avea păr alb și creț, un zâmbet larg și o mulțime de riduri în jurul ochilor. Celălalt era slăbuț, mai mic și cu nas coroiat, aducând cu o nevăstuică.

Amândoi purtau greeshka pe cap. Parazitul de pe cel slăbuț nu era mai mare ca un neg, pe când celălalt avea un exemplar uriaș, care-i cobora dincolo de umeri, dispărând sub robă.

Nu știu cum, dar de data asta era hidos.

Lyanna și cu mine am pornit spre ei, încercând să surădem și să nu citim... cel puțin la început. Zâmbiră când ne văzură, apoi ne salutară cu mâna.

– Bună ziua, rosti bucuros nevăstuica. Nu v-am mai văzut? Sunteți noi veniți pe Shkeea?

Mă luase pe nepregătite. Așteptasem o formulă mistică de întâmpinare sau, eventual, o tăcere totală. Bănuisem că oamenii convertiți intenționaseră să devină semi-shkeeni. Greșisem.

– Mai mult sau mai puțin, i-am răspuns și l-am citit. Era într-adevăr încântat să ne vadă și radia fericire.

– Am fost angajați să vorbim cu cei ca tine, am continuat eu hotărând să fiu sincer.

Nevăstuica zâmbi mai mult decât credeam c-o putea face.

– Sunt Membru și sunt fericit, spuse el. Îmi face plăcere să vorbim. Mă numesc Lester Kamenz. Ce vrei să știi, frate?

Lângă mine, Lya se încordă. Am decis s-o las să citească în profunzime, iar eu să întreb.

– Când te-ai convertit Cultului?

– Cultul? repetă Kamenz.

– Reunirea.

El încuviință și m-a izbit similaritatea grotescă dintre mișcarea sa și cea a shkeenului bătrân pe care-l întâlnisem cu o zi înainte.

– Am fost dintotdeauna în Reunire. Voi sunteți în Reunire. Tot ce gândește există în Reunire.

– Unii dintre noi n-am știut asta, am comentat. Dar tu? Când ți-ai dat seama că ești în Reunire?

– Acum un an, după timpul Vechiului Pământ. Am fost primit în rândurile Membrilor doar de câteva săptămâni. Să fii Membru este minunat. Sunt fericit. Voi umbla pe străzi și voi cânta din clopote până la Reunirea Finală.

– Cu ce te ocupai înainte?

– Înainte? se încruntă el. Cândva, lucram cu mașinile. Cu calculatoarele, în Turn. Viața mea era însă goală, frate. Nu știam că sunt în Reunire și eram singur. Aveam doar mașinile, mașini reci. Acum sunt Membru, acum..., se gândi puțin, ...nu sunt singur.

Am citit în el și am găsit bucurie, alături de dragoste. Exista însă și o durere, amintirea vagă a unor dureri trecute, înțepătura unor memorii nedorite. Se topiseră oare? Poate că darul făcut de greeshka victimelor sale era uitarea, odihna dulce a minții și sfârșitul luptei. Poate... M-am hotărât să încerc ceva.

– Creatura de pe capul tău, am rostit tăios, este un parazit. Îți bea sângele chiar în clipa asta, hrănindu-se cu el. Pe măsură ce va crește, va lua tot mai multe din lucrurile de care tu ai nevoie ca să trăiești. În cele din urmă, va începe să-ți mănânce țesuturile. Înțelegi? Se va hrăni cu tine. Nu știi cât va fi de dureros, însă, indiferent ce vei simți, în cele din urmă vei muri. Asta dacă nu te întorci chiar acum la Turn, pentru ca s-o îndepărteze chirurgii. Sau, poate, ți-o scoți singur. De ce nu-ncerci? Apucă de ea și trage. Dă-i drumul!

La ce mă așteptasem? La furie? La oroare? La dezgust? N-am avut parte de nimic din toate astea. Kamenz băgă altă bucată de pâine în gură, îmi zâmbi și tot ce am putut citi a fost dragoste, bucurie și puțină milă.

– Greeshka nu omoară, vorbi el în cele din urmă. Greeshka dă fericirea și bucuria Reunirii. Doar cei care nu-l au pe greeshka mor. Ei sunt... singuri. Oh, singuri pe vecie!

Ceva în mintea lui tremură de o teamă bruscă, dar dispăru iute. Am privit-o pe Lya. Continua să citească, încordată și cu ochi duri. Mi-am întors privirea și am căutat să formulez altă întrebare. Deodată, însă, Membrii începură să sune. Unul dintre ei începu, clătînând un clopot în sus și în jos, și producând un singur dangăt ascuțit. Apoi mișcă cealaltă mână, din nou prima, a doua, un alt Membru i se alătură, și altul până când toți sunau iar cântecul clopotelor îmi izbea urechile, în timp ce bucuria, dragostea și emoțiile lor îmi asaltau iarăși mintea.

Am zăbovit ca să le savurez. Acolo exista o iubire ce-ți lua răsuflarea, aproape înspăimântătoare în intensitate și dogoare, dublată de atâta dăruire, bucurându-te și minunându-te, încât părea o tapiserie uriașă de emoții și sentimente ce te mângâiau și te calmau. Ceva li se întâmpla Membrilor atunci când sunau clopotele, ceva îi atingea, îi înălța și-i aureola, ceva ciudat și măreț, un lucru pe care simplii Normali nu-l puteau sesiza. Eu însă nu eram un Normal. Puteam auzi.

M-am retras încet, cu părere de rău. Kamenz și celălalt om sunau acum cu vigoare, cu zâmbete largi și ochi scânteietori ce le transfigurau chipurile. Lyanna continua să citească, încordată. Gura îi era ușor deschisă și tremura încet.

Am cuprins-o cu brațul și am așteptat, ascultând răbdător muzica. Lya citea. După câteva minute, am scuturat-o ușor. Se întoarse și mă privi cu ochi duri, distanți, apoi clipi. Ochii i se măriră și reveni la normal, scuturând din cap și încruntându-se.

Derutat, am citit-o. Era straniu. O ceață de sentimente ca un vârtej, un amestec dens și mișcător de emoții pe care nu reușeam să le numesc. Îndată ce i-am pătruns în minte, m-am rătăcit, am fost pierdut și nesigur. Undeva, în ceață, exista un hău nesfârșit ce aștepta să mă înghită. Așa cel puțin simțeam eu.

– Lya, am rostit. Ce se-ntâmplă?

Clătînă iarăși din cap și privi după Membri cu o expresie în care se citea atât nostalgie cât și frica. Am repetat întrebarea.

– Nu... nu știu, făcu ea. Robb, nu mai vreau să vorbim acum. Să mergem. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

– Bine, am aprobat.

Ce însemnau toate astea? Am prins-o de mână și am ocolit încet colina, ajungând la panta unde lăsasem aerocarul. Copiii îl escaladaseră din toate părțile. I-am alungat, răzând. Lya rămase locului, cu ochii pierduți. Aș fi vrut s-o citesc din nou, dar simțeam cumva că i-aș fi încălcat intimitatea.

Am decolat și am pornit spre Turn, de data asta zburând mai sus și mai repede. Eu pilotam, iar Lya stătea lângă mine, privind în gol.

– Ai obținut ceva folositor? am întrebat-o, căutând s-o readuc cu gândurile la misiune.

– Da. Nu. Poate. Suna distrată, ca și când numai o parte a ei vorbea cu mine. Le-am citit viața, la amândoi. Nimic foarte bun. Un omuleț urât, cu o personalitate urâtă, fără prieteni, fără viață sexuală, fără nimic. Trăia singur, îi evita pe shkeeni, nu-i plăceau. De fapt, nu-i plăceau nici oamenii. Totuși, cumva, Gustaffson l-a pătruns. A ignorat răceala lui Kamenz, glumele răutăcioase, atacurile tăioase. Nu s-a răzbunat, știi? După un timp, Kamenz a ajuns să-l placă, să-l admire. N-au fost niciodată prieteni în adevăratul sens al cuvântului, însă Gustaffson era ființa cea mai apropiată de el.

Se opri brusc.

– Așa că s-a convertit cu Gustaffson? am anticipat, privind-o iute.

Ochii continuau să-i rătăcească.

– Nu, nu de la început. Îi era încă frică, se temea de shkeeni și-l îngrozea greeshka. Mai târziu însă, când Gustaffson plecase, a început să-și dea seama cât de goală îi era viața. Lucra toată ziua cu oameni care-l disprețuiau și mașini cărora nu le păsa, apoi, nopțile,

stătea singur citind și privind holospectacole. Nu trăia cu adevărat. Abia dacă-i atingea pe oamenii din jurul său. În cele din urmă, s-a dus să-l caute pe Gustaffson și a ajuns convertit. Acum...

– Acum... ?

– E fericit, Robb, răspunse ea după o ezitare îndelungată. E realmente fericit. Pentru prima dată în viața lui. Înainte nu știa ce este dragostea. Acum îl copleșește.

– Ai găsit multe...

– Da.

Aceeași voce distrată, aceeași privire pierdută.

– Era deschis, continuă Lya. Existau mai multe niveluri, dar nu era greu să scormonești, așa cum e de obicei... parcă barierele îi slăbeau, aproape prăbușindu-se...

– Și celălalt tip?

Ciocăni în bordul de comandă, privind-și doar mâna.

– Celălalt? Celălalt era Gustaffson...

Brusc, asta păru s-o trezească, să redevină Lya pe care o știam și o iubeam. Clătină din cap, mă privi, iar glasul șovăielnic i se schimbă într-un torent de cuvinte.

– Robb, fii atent, acela era *Gustaffson!* E Membru de peste un an și săptămâna viitoare va merge la Reunirea Finală. Greeshka l-a acceptat și el o dorește, înțelegi? Pur și simplu o dorește și... și... oh, Robb, e pe *moarte!*

– Adică va muri peste o săptămână.

– Nu. Adică, da; însă nu la asta mă refeream. Pentru el, Reunirea Finală nu înseamnă moartea. El crede în ea, în toată această religie. Greeshka este zeul lui și i se va alătura. Dar înainte, și acum, este pe moarte. Are Ciuma Lentă, Robb. E un caz incurabil. Îi mănâncă pe dinăuntru de mai bine de cincisprezece ani. A contractat-o pe Coșmar, în mlaștini, unde i-a murit familia. Deși nu-i o planetă pentru oameni, el a activat acolo ca administrator al unei baze de cercetări – o funcție pe termen scurt. Ai lui locuiau pe Thor, erau doar în vizită, însă nava a suferit un accident. Gustaffson a înnebunit și a încercat să ajungă la ei, dar costumele pe care le-a luat erau defecte și sporii le-au penetrat. În plus, când a ajuns, muriseră cu toții. A suferit îngrozitor, Robb. Atât din cauza Ciumei Lente, cât mai ales de pierderea familiei. Îi iubea realmente, iar după accident n-a mai fost niciodată același om. I s-a încredințat Shkeea, ceva în genul unei recompense, ca să nu se mai gândească la grozăvie, dar n-a putut uita nimic. Am văzut totul, Robb. Era o imagine extraordinar de vie. N-o poate uita. Copiii se aflau în navă, protejați înapoia peretilor, însă sistemul de supraviețuire s-a defectat și au murit. Nevasta lui, însă... oh, Robb!... a luat un costum și a încercat să plece după ajutor, iar afară erau *creaturile* acelea, șerpilor uriași de pe Coșmar...

Am înghițit un nod, simțind greață.

– Viermii-mâncători, am șoptit.

Citiseam despre ei și văzusem holo-uri. Îmi puteam imagina tabloul citit de Lya în memoria lui Gustaffson și nu era deloc plăcut. Mă simțeam aproape bucuros că nu aveam Talentul ei.

– Erau ghiftuiți când Gustaffson a ajuns acolo. Știi... i-a omorât cu arma cu ultrasonice. Am clătinat din cap.

– N-aș fi crezut că astfel de lucruri s-au întâmplat într-adevăr.

– Nu, răspunse Lya. Nici lui Gustaffson nu-i venea să creadă. Fuseseră atât... atât de *fericiți* înainte de asta, înainte de nenorocirea de pe Coșmar. Își iubea nevasta și erau cu adevărat apropiați, iar cariera lui fusese stralucită. Știi, n-ar fi trebuit să meargă pe planetă. Acceptase postul pentru că era o provocare, pentru că nimeni altul nu l-ar fi luat. Asta-i alt lucru care-l roade și-și amintește întruna. El... ei..., vocea Lyei se poticni. Ei credeau că sunt *norocoși*...

Nu mai aveam ce spune. Am rămas tăcut și am pilotat, gândindu-mă, simțind o versiune aproximativă, diluată, a ceea ce trebuie să fi fost durerea lui Gustaffson. După un timp Lya reîncepu să vorbească cu glas moale, încet și gânditor.

– Totul exista acolo, Robb. El însă se simțea împăcat. Își amintea totul, inclusiv cât a suferit, dar nu-l mai obseda ca altădată. Îi părea doar rău că ei nu-l însoțeau. Îi părea rău că muriseră fără Reunirea Finală. Aproape ca shkeeană aceea, ți-o amintești? Cea de la Adunare? Cu fratele ei?

– Mi-o amintesc.

– Exact așa. Iar mintea îi era deschisă. Mai mult ca a lui Kamenz... mult mai mult. Când suna din clopote, toate nivelurile îi dispăreau și totul era chiar la suprafață – toată dragostea, durerea... totul. Întreaga lui viață, Robb. Pentru o clipă, i-am împărțit cu el viața, și toate gândurile... văzuse peșterile Reunirii... a coborât odată, acolo, înainte de convertire. Am...

Altă tăcere ce se lăsă peste noi, întunecând aerocarul. Ne apropiam de marginea Orașului shkeean. În fața noastră, Turnul spinteca bolta, strălucind în soare. Începuseră să se vadă domurile și arcadele sclipitorului oraș omenesc.

— Robb, rosti Lya. Oprește aici. Știi, vreau să mă gândesc. Întoarce-te fără mine. Vreau să umblu puțin printre shkeeni.

Am privit-o, încruntându-mă:

— Să umbli? Este o distanță mare până la Turn, Lya.

— N-o să se întâmple nimic. Te rog. Lasă-mă să mă gândesc singură.

Am citit-o. Ceața gândurilor revenise, mai densă ca oricând, vrăstată de culorile spaimei.

— Ești sigură? am întrebat-o. Ești speriată, Lyanna. De ce? Ce s-a întâmplat? Viermii-mâncători sunt departe.

Mă privi chinuită.

— Te rog, Robb.

Nu știam ce altceva să fac, așa încât am oprit.

Pe drumul de întoarcere, m-am gândit și eu. La spusele Lyannei și la cele citite de ea, la Kamenz și Gustaffson. Am căutat să mă concentrez asupra problemei pe care trebuia s-o rezolvăm. Am încercat să nu mă gândesc la Lya și la ceea ce o frământa. Mi-am zis că lucrurile se vor rezolva de la sine.

Întors la Turn, n-am pierdut timpul. Am mers direct la cabinetul lui Valcarenghi. L-am găsit singur, dictând într-un aparat pe care-l închise când am intrat.

— Bună, Robb, încep el. Unde-i Lya?

— Se plimbă. Vrea să se gândească. M-am gândit și eu, și cred că-ți pot da un răspuns.

Își ridică sprâncenele, așteptând.

— L-am găsit pe Gustaffson, am rostit așezându-mă, și Lya l-a citit. Cred că-i limpede de ce s-a convertit. Pe dinăuntru, era un om distrus, indiferent cât de mult zâmbea. Greeshka a însemnat sfârșitul durerilor lui. Îl însoțește un alt convertit, un anume Lester Kamenz — tot un individ chinuit, un om singur care nu avea pentru ce trăi. *De ce nu s-ar fi convertit? Verifică-i și pe ceilalți care au îmbrățișat Cultul și fac prinsoare că vei găsi o legătură. Cei mai pierduți și mai vulnerabili, ratații, izolații aceia s-au îndreptat spre Reunire.*

— Bine, sunt de acord, încuviință Valcarenghi. Psihologii noștri au intuit lucrul ăsta de mult timp. Toțuși, nu acesta este răspunsul. Bineînțeles, luați în ansamblu, convertiții reprezintă niște cazuri speciale, nu neg asta. Dar de ce să-și caute refugiu în Cultul Reunirii? Psihologii n-au putut oferi un răspuns. Ia-l pe Gustaffson... Te rog să mă crezi, era un tip tare. Nu l-am cunoscut personal, însă îi cunosc cariera. A avut niște posturi foarte grele. Pe multe le-a acceptat tocmai din motivul ăsta. Ar fi putut ocupa funcții liniștite, dar nu-l interesau. Am auzit de accidentul de pe Coșmar. Într-un fel, este un caz celebru. Phil Gustaffson nu era însă bărbatul care să se lase înfrânt, nici chiar de o asemenea tragedie. Din ceea ce-mi spune Nelse, și-a revenit foarte repede. A venit pe Shkeea și, realmente, a pus lucrurile la locul lor, făcând ordine în haosul lăsat de Rockwood. El a fost inițiatorul primului contract comercial și i-a făcut pe shkeeni să înțeleagă ce vrem, ceea ce nu-i deloc ușor. Era așadar un om competent, talentat, care își făcuse o carieră din a înfrânge dificultățile și a-i conduce pe oameni. A trecut printr-un coșmar personal, însă acesta nu l-a îngenucheat. Era mai echilibrat ca oricând. Și, deodată, se întoarce spre Cultul Reunirii și acceptă o sinucidere grotescă. De ce? Spui că pentru a scăpa de durere? E o teorie interesantă, dar mai există și alte moduri de a pune capăt durerii. Între Coșmar și greeshka au trecut mulți ani. În tot acest interval, Gustaffson n-a fugit dinaintea durerii. Nu s-a apucat de băutură, de droguri, sau alte modalități obișnuite de evadare din realitate. N-a plecat pe Vechiul Pământ, pentru ca un psiholog-psihiatru să-l curețe de amintiri — și crede-mă, ar fi putut s-o obțină gratuit dacă ar fi vrut. După accidentul de pe Coșmar, Biroul Coloniilor ar fi făcut orice pentru el. A mers mai departe, și-a înghițit durerea, a reconstruit. Ca deodată, brusc, să se convertească. Da, fără îndoială, durerea l-a făcut mai vulnerabil. Însă altceva l-a atras, ceva ce-i oferea Reunirea, ceva ce nu putea găsi în vis sau în ștergerea memoriei. Același lucru este valabil pentru Kamenz și pentru ceilalți. Aveau alternative, alte căi de a spune "nu" vieții. Le-au ignorat. În schimb, au ales Reunirea. Înțelegi ce vreau să zic?

Înțelegeam, bineînțeles. Răspunsul meu nu fusese deloc o soluție și mi-am dat seama. Dar și Valcarenghi greșea în unele aspecte.

— Da, am răspuns. Cred că va mai trebui să cercetăm. Am zâmbit ușor. Mai este, totuși, ceva. De fapt, Gustaffson nu și-a înfrânt niciodată durerea. Lya a fost foarte clară în privința asta. Suferința a stat tot timpul înăuntrul lui, rozându-l. N-a lăsat-o însă să iasă de acolo.

— Asta-i o victorie, nu? întrebă Valcarenghi. Dacă-ți ascunzi atât de bine rănilor, încât nimeni să nu știe de ele...

— Nu știu. Nu cred. Oricum... există și un alt amănunt. Gustaffson are Ciuma Lentă. E pe moarte. O duce așa de ani de zile.

Expresia administratorului se schimbă pentru o clipă:

— Asta nu știam, însă îmi susține ipoteza. Am citit că optzeci la sută dintre victimele Ciumei Lente optează pentru eutanasiu, dacă se află pe o planetă unde procedura este legală. Gustaffson era administratorul planetar. Ar fi putut s-o legalizeze. Dacă a refuzat atâția ani

sinuciderea, de ce s-o aleagă tocmai acum?

La întrebarea asta, n-aveam nici un răspuns. Lyanna nu mi-l dăduse, dacă îl cunoștea. Nu știu unde puteam găsi unul, doar dacă...

– Peșterile, am rostit brusc. Peșterile Reunirii. Trebuie să asistăm la o Reunire Finală. Probabil că acolo se întâmplă ceva care să justifice convertirile. Dă-ne o șansă să vedem despre ce-i vorba.

– Bine, zâmbi Valcarenghi. Asta se poate aranja. Mă așteptam să se ajungă aici. Totuși, te previn că nu-i deloc plăcut. Am coborât și eu acolo, așa încât știu despre ce vorbesc.

– E în regulă. Dacă crezi că citirea lui Gustaffson a fost plăcută, ar fi trebuit s-o vezi pe Lya după ce terminase. Acum încearcă să uite totul.

Asta, decisesem, fusese ceea ce o tulburase.

– Reunirea Finală, am continuat, nu poate fi mai groaznică decât amintirile de pe Coșmar.

– Atunci, e-n regulă. O să aranjez pentru mâine. Bineînțeles, o să vin și eu. Nu vreau să risc să vi se întâmple ceva.

Am încuviințat. Valcarenghi se ridică.

– Perfect, adăugă el. Până atunci, să ne gândim la lucruri mai plăcute. Ai vreun plan pentru cină?

Am ajuns într-o imitație de restaurant shkeean, administrat de oameni, împreună cu Gourlay și Laurie Blackburn. Am conversat mai mult generalități: sport, politică, arte, anecdote și alte lucruri de soiul ăsta. Cred că toată seara n-a existat nici măcar o singură referire la shkeeni sau la greeshka.

Când am revenit în apartament, am găsit-o pe Lyanna așteptându-mă. Era în pat și citea un volum din bibliotecă, o carte de poezii de pe Vechiul Pământ. Ridică ochii.

– Bună, am spus. Cum a fost plimbarea?

– Lungă. Un zâmbet îi înflori pe chipul palid, apoi dispăru. Am avut însă vreme să mă gândesc. La după-amiaza de astăzi, la ziua de ieri, la Membri... și la noi.

– La noi?

– Robb, mă iubești?

Pusese întrebarea pe un ton normal, însă cu un glas plin de curiozitate. Ca și cum n-ar fi știut. Ca și cum, *într-adevăr* n-ar fi știut. M-am așezat pe pat, i-am luat mâna și am încercat să surâd.

– Bineînțeles, am răspuns. Tu știi asta, Lya.

– Da. Așa-i. Mă iubești, Robb, mă iubești cu adevărat. Atât cât poate iubi un om. Dar...

Se opri. Clătină din cap, închise cartea și suspină:

– Dar suntem încă departe, Robb. Suntem încă departe.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Despre după-amiaza de azi. Am fost atât de zăpăcită și de speriată. Nu eram sigură de ce, și atunci m-am gândit. Când i-am citit, Robb... am fost acolo, cu Membrii, împărțindu-i pe ei și dragostea lor. Realmente, am fost acolo. Și... nu mai voiam să ies. Nu voiam să-i părăsesc, Robb. Când am făcut-o, m-am simțit izolată, cu rădăcinile tăiate.

– E vina ta, am murmurat. Am încercat să-ți vorbesc. Erai însă prea cufundată în gânduri.

– Să vorbim? La ce-i bun vorbitul? Bănuiesc că-i un fel de comunicare, dar *chiar așa* să fie? Așa crezusem și eu, până mi-a fost educat Talentul. După aceea, cititul minților părea să fie adevărata comunicare, modul real în care poți ajunge la altă persoană, la cineva ca tine. Acum însă nu mai sunt sigură. Membrii – când sunau din clopote – erau atât de *împreună*, Robb. Toți erau legați între ei. Aproape ca noi, atunci când facem dragoste. Și, de asemenea, se iubeau unul pe celălalt. Ne iubeau și pe noi, extraordinar de intens... Am simțit... nu știu... Dar Gustaffson mă iubește la fel de mult ca tine. Nu... Mă iubește mai mult.

Era palidă când a rostit cuvintele astea, cu ochii largi, pierduți și singuri. Am simțit un fior brusc, ca un vânt rece, răvășindu-mi sufletul. N-am spus nimic. Am privit-o și mi-am umezit buzele. Și am sângerat.

Cred că îmi zări durerea din ochi. Sau o citi. Se întinse și-mi mângâie mâna.

– Robb, te rog... Nu vreau să te fac să suferi. Nu ești numai tu. Este vorba de noi toți. Ce avem *noi*, în comparație cu *ei*?

– Nu știu despre ce vorbești, Lya.

Jumătate din mine voia să plângă în hohote. Cealaltă jumătate dorea să urle. Le-am înfrânat pe amândouă și mi-am păstrat glasul potolită. Pe dinăuntru, însă, nu eram potolită, nu eram deloc potolită.

– Mă iubești, Robb?

Din nou. Visătoare.

– Da!

Aprig. O provocare.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea.

– Știi și tu ce înseamnă. La naiba, Lya, gândește-te! Amintește-ți tot ce am avut, tot ce am împărțit împreună. Asta înseamnă dragostea, Lya. Asta! Noi suntem cei norocosi, îți aduci aminte? Ai spus-o chiar tu. Normalii au doar atingerea, glasul, apoi înapoi în bezna lor. Abia se pot găsi unul pe celălalt. Sunt singuri. Pe vecie! Orbecăie... Încearcă, mereu și mereu, să evadeze din izolarea lor, dar eșuează de fiecare dată. Nu însă și noi. Noi am găsit calea, ne cunoaștem unul pe celălalt atât cât va putea vreodată un om să-l cunoască pe un altul. Nu există nimic care nu ți-aș spune sau n-aș împărți cu tine. Am spus asta și-nainte și știi că-i adevărat, o poți citi în mine. Asta-i *dragostea*, la dracu! *Nu-i așa?*

– Nu știu, răspunse ea cu glas trist și înăbușit.

Fără nici un zgomot, fără un suspin măcar, începu să plângă. În vreme ce lacrimile îi șiroiau pe obraji, porni să vorbească:

– Poate că da, poate că asta înseamnă dragoste. Așa am crezut și eu, întotdeauna. Acum însă nu mai știu. Dacă ceea ce există între noi doi este dragoste, atunci cum se numește ceea ce am simțit azi după-amiază, ceea ce am atins și am împărțit? Oh, Robb, și eu te iubesc, știi doar! Încerc să împart cu tine. Vreau să împart ceea ce citesc, ceea ce simt. Dar nu pot. Nu suntem legați. Nu te pot face să înțelegi. Eu sunt aici tu ești acolo, ne putem atinge, putem face dragoste și putem vorbi, însă tot nu suntem laolaltă. Înțelegi? Înțelegi? Sunt singură. Iar în după-amiaza asta, *n-am mai* fost.

– Nu esti singură, la dracu! am izbucnit brusc. Sunt aici. I-am strâns mâinile. Simți? Auzi? Nu ești singură!

– Vezi că nu-nțelegi? clătină ea din cap. Și n-am cum să te fac să-nțelegi. Ai spus că ne cunoaștem unul pe celălalt atât cât un om poate cunoaște un altul. Ai dreptate. Dar cât de mult se pot cunoaște oamenii între ei? Nu sunt, de fapt, cu toții izolați? Fiecare, singur, într-un univers imens, întunecat și pustiu? Ne păcălim pe noi înșine, când ne gândim că acolo mai există cineva. Sfârșitul, sfârșitul rece și însingurat ne găsește numai pe noi, singuri, în beznă. Ești acolo, Robb? Cum pot eu să știu? Vei muri cu mine, Robb? Și atunci, vom fi împreună? *Acum* suntem împreună? Spui că suntem mai norocoși decât Normalii. Am zis-o și eu. Ei au doar atingerea și glasul, nu-i așa? De câte ori am repetat asta? Dar *noi* ce avem? Atingerea și, poate, două glasuri. N-ajunge. Mi-e frică. Mi s-a făcut frică.

Începu să suspine. Instinctiv, m-am întins, am cuprins-o în brațe și am mângâiat-o. Am rămas tăcuți, în timp ce ea plângea la pieptul meu. Am citit-o iute și i-am zărit durerea, singurătatea, dorința, toate involburate într-o furtună întunecată de spaimă. Și, deși o atingeam, o mângâiam si-i șopteam – mereu și mereu – că va fi bine, că eram cu ea, că nu era singură, știam că nu va fi îndeajuns. Între noi apăruse brusc o prăpastie, un hău întunecat care creștea întruna, iar eu nu mă pricepeam să clădesc o punte. Lya, Lya mea plângea și avea nevoie de mine, eu la rândul-mi aveam nevoie de ea, însă n-o puteam ajunge. Atunci mi-am dat seama că plângeam.

Am stat îmbrățișați, în tăcere, aproape o oră. În cele din urmă, lacrimile au secat. Lya își lipi trupul de mine, atât de strâns încât abia mai puteam respira și eu i-am răspuns îmbrățișării.

– Robb, șopti ea. Ai spus... ai spus că noi într-adevăr, ne cunoaștem unul pe celălalt. Ai repetat mereu lucrul ăsta și, uneori, spui că eu sunt exact ceea ce-ți trebuie, că sunt perfectă. Am încuviințat, dorind să cred.

– Așa-i.

– Nu, făcu ea, poticnindu-se, silind cuvântul, luptându-se să-l pronunțe. Nu-i așa. Te citesc, da. Aud cuvintele cum ți se învârt în minte, atunci când formezi o frază înainte s-o rostești. Te aud cum te disprețuiești, când faci vreo prostie. Și-ți văd amintirile, unele amintiri, retrăindu-le împreună cu tine. Toate sunt însă suprafața, Robb, vârful aisbergului. Dedesubt e mult mai mult din *tine*. Jumătăți de gânduri ce plutesc și pe care nu le pot prinde. Emoții ce nu le știu numi. Pasiuni pe care ți le înfrânezi și amintiri de care nici tu nu mai ai habar. Uneori pot ajunge la nivelul acela. Uneori... Dacă lupt până la epuizare. Când ajung însă acolo, știu – *știu* – că dedesubt există alt nivel. Și altul, și altul, mai jos, tot mai jos. Nu le pot ajunge, Robb, deși fac parte din tine. Nu te cunosc. Nu te pot cunoaște. Nici chiar tu însuși nu te poți cunoaște, înțelegi? Cât despre mine – tu mă cunoști? Nu. Ba chiar mai puțin. Știi ceea ce-ți spun eu și eu îți spun adevărul, dar poate că nu pe tot. Îmi citești emoțiile, sentimentele superficiale – durerea unui deget lovit, un fulger de enervare, plăcerea pe care o simt când facem dragoste. Asta înseamnă că mă cunoști? Dar nivelurile și subnivelurile *mele*? Dar lucrurile pe care nici eu nu le știu? Le cunoști *tu*? Cum, Robb? Cum?

Clătină din nou din cap, cu gestul acela aparte pe care îl făcea de câte ori era nedumerită.

— Totuși, spui că sunt perfectă și că mă iubești. Sunt exact ceea ce-ți trebuie. Dar sunt oare? Robb, *eu îți citesc gândurile*. Știi când vrei să fiu sexy, așa că sunt sexy. Văd ce te frământă și te pot ajuta. Știi când vrei să fiu serioasă și când să glumesc. Știu ce glume să fac. Niciodată ironii, nu-ți place să rănești oamenii, sau să-i vezi răniți. Tu râzi cu oamenii, nu râzi de ei, iar eu rîd cu tine și te iubesc pentru gusturile tale. Știi când vrei să vorbesc și când să tac. Știi când vrei să fiu tigroaica ta cea mândră, telepata ta extraordinară și când dorești să fiu o fetiță neajutorată care-și caută adăpost în brațele tale. Și sunt toate astea, Robb, pentru că tu vrei așa, pentru că te iubesc, pentru că simt bucuria din mintea ta la fiecare lucru pe care-l fac *așa cum dorești tu*. Nu plănuiesc niciodată să fac așa, dar se-ntâmplă. Nu-mi păsa și nu-mi pasă. În majoritatea timpului, nu eram nici măcar conștientă. Și tu faci același lucru. Te-am citit. Nu poți însă citi ca mine, așa încât, uneori, ghicești greșit — ești spiritual atunci când aș dori o înțelegere tăcută, sau te joci de-a masculul feroce când eu am vrut un băiețel pe care să-l alint. Totuși de cele mai multe ori ghicești corect. Și, în plus, *încerci*, încerci în permanență. Ești însă *tu*, într-adevăr? Sunt *eu*, într-adevăr? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu eram perfectă, dacă eram eu însămi, cu toate greșelile mele și cu lucrurile care ție nu ți-ar plăcea să le fac? *Atunci*, m-ai fi iubit? Nu știu. Gustaffson și Kamenz m-ar fi iubit însă. Asta știu, Robb. Am văzut-o. Pe *ei* îi cunosc. Nivelurile lor... au dispărut. Pe *ei* îi *CUNOSC* și, dacă mă întorc la ei, pot împărți cu ei mai mult decât cu tine. Cred de asemenea că și ei mă cunosc, îmi știu adevărata ființă. Și mă iubesc. Înțelegi? *Înțelegi?*

Dacă înțelegeam? Nu știu. Eram zăpăcit. Aș fi iubit-o pe Lya dacă ar fi fost "ea însăși"? Dar ce însemna "ea însăși"? Cum putea fi diferită de Lya pe care o știam? Credeam că am iubit-o și o voi iubi întotdeauna... dar dacă adevărata Lya nu era Lya mea? Ce iubeam eu? Conceptul abstract și ciudat al unei ființe omenești, sau trupul, glasul și personalitatea pe care le consideram Lya? Nu știam. Nu știam cine era Lya, sau cine eram eu, sau ce naiba însemnau toate astea. Mi-era teamă. Poate că nu putusem simți ce simțise ea în după-amiaza aceea. Știam însă ce simțise atunci. Eram singur și aveam nevoie de cineva.

— Lya, i-am spus. Lya, să încercăm. Nu trebuie să renunțăm. Putem ajunge unul la celălalt. Există o cale, calea noastră. Am mai făcut asta. Vino, Lya, vino cu mine, vino la mine.

În timp ce vorbeam, am dezbrăcat-o și ea îmi răspunse, iar mâinile ei mi se alăturară. Când am rămas goi, am început s-o mângâi încetisor și ea pe mine. Mințile noastre s-au întins una spre cealaltă. S-au atins și au căutat ca niciodată până atunci. O puteam simți, înlăuntrul capului meu, scormonind. Adânc, și mai adânc. În jos. M-am deschis înspre ea, mi-am predat toate secretele mărunte pe care le țineam ascunse, i-am dezvăluit tot ceea ce-mi puteam aminti, succesele și rușinile, clipele frumoase și durerile, momentele când rānisem pe cineva, clipele când fusesem rānit, plānsetele de unul singur, temerile pe care nu voiam să le recunosc, prejudecățile cu care luptasem, mândriile pe care le învinsesem, păcatele prostești ale adolescenței. Toate. Totul. N-am îngropat nimic. N-am ascuns nimic. M-am dāruit cu totul ei, Lyei, Lyei *mele*. Trebuia să mă cunoască.

Și ea, de asemenea, mi se dāruī. Mintea îi era o pădure prin care rātăceam, vānānd frānturi de emoții: teama, dorința și, deasupra lor, dragostea, lucrurile mai vagi de dedesubt, sentimentele pe jumătate formate, afundate adānc în desișuri. Nu am Talentul Lyei, citesc doar sentimente, nu și gânduri. Atunci însă am citit gânduri pentru prima și ultima dată, gânduri cu care mă împrōșca pentru că nu le mai văzusem niciodată până atunci. Nu le puteam descifra pe toate, însă cu multe am reușit.

O dată cu mintea, i se deschise și corpul. Am pătruns-o și am fost laolaltă, un singur trup, minți îngemānate, atāt cāt se pot uni două ființe omenești. Am simțit plăcerea inundāndu-mā cu valuri uriașe și mărețe, plăcerea mea, plăcerea ei, amāndouā laolaltă, clādindu-se una pe cealaltă și am plutit o eternitate pe creasta talazului ce se apropia de un țārm îndepārtat. În cele din urmă, când se izbi de plaja aceea, amāndoi am juisat și pentru o clipă — o frāntură de clipă — n-am putut spune care orgasm era al ei și care al meu.

Apoi însă a trecut. Zāceam cu trupurile unite, pe pat. Sub lumina stelelor. Nu era însă un pat, ci plaja — plaja întinsă și întunecată, iar deasupra nu exista nici o stea. Un gând mă atinse ușor, un gând care nu-mi aparținea. Gāndul Lyei. Suntem pe o cāmpie, gāndea ea și am văzut că avea dreptate. Valurile ce ne aduseserā acolo dispāruserā. Rāmāsese o cāmpie uriașă și întunecată care se întindea în toate direcțiile, cu forme neclare mișcāndu-se la orizont. *Suntem aici ca pe o cāmpie întunecoasă*, gāndi Lya. Atunci mi-am dat seama ce erau formele acelea și ce poezie citise ea.

Am adormit amāndoi. M-am trezit, singur.

Camera era cufundată în beznă. Lya dormea ghemuită în celālalt capāt al patului. Era devreme, probabil înaintea zorilor. Nu puteam fi însă sigur. Mā simțeam agitat.

M-am ridicat și m-am îmbrācat în liniște. Încercam nevoia să mă plimb, să mă gāndesc,

să pun lucrurile cap la cap. Unde s-o fac? Îmbrăcându-mi tunica, am simțit în buzunar o cheie. Mi-am amintit: cabinetul lui Valcarenghi. La ora aceea, trebuia să fie pustiu. Poate că priveliștea m-ar fi ajutat să-mi adun gândurile.

Am ieșit, am căutat liftul și am țâșnit în sus, în sus, tot mai sus spre vârful Turnului, apexul de oțel al provocării adresate de om shkeenilor. Cabinetul era întunecat, mobilele distingându-se ca niște umbre negre. Se zărea doar lumina stelelor. Shkeea este mai apropiată de centrul galaxiei decât Vechiul Pământ sau Baldurul. Stelele alcătuiesc un covor strălucitor pe cerul nopții. Unele sunt foarte apropiate și ard ca niște focuri roșii sau alb-albastre pe fundalul negru. În biroul lui Valcarenghi, toți pereții erau din sticlă. M-am îndreptat spre unul și am privit afară. Nu gândeam, doar simțeam. Mi-era frig, și mă simțeam mic și pierdut.

Apoi, înapoia mea, o voce moale a rostit "salut". Abia am auzit-o.

M-am întors de la fereastră, însă din ceilalti pereți m-au întâmpinat stelele. Într-unul dintre scaunele joase, învăluită în umbre, stătea Laurie Blackburn.

— Salut, i-am răspuns. N-am vrut să deranjez. Credeam că nu mai este nimeni pe-aici.

Ea zâmbi. Un zâmbet deschis pe o figură deschisă, lipsit însă de ironie. Părul îi cădea în valuri roșcate peste umeri și era îmbrăcată în ceva lung și transparent. Prin falduri îi zăream liniile dulci și nu făcu nici un efort să le ascundă.

— Vin adeseori aici, îmi spuse. De obicei, noaptea, când Dino doarme. Este un loc unde te poți gândi.

— Da, am răspuns surzând. Așa cred și eu.

— Stelele sunt frumoase, nu?

— Da.

— Îmi plac și mie. Eu... Ezită, apoi se sculă și se îndreptă spre mine. O iubești pe Lya?

O întrebare ca un baros. Mai ales într-un asemenea moment. Cred însă că am reacționat bine. Mintea îmi rămăsese tot la discuția cu Lya.

— Da, am încuviințat. Foarte mult. De ce?

Stătea chiar lângă mine, privindu-mi chipul, privind dincolo de el, spre stele.

— Nu știu. Uneori mă gândesc la iubire. Știi, îl iubesc pe Dino. A sosit aici acum două luni, așa că n-am avut prea mult timp ca să ne cunoaștem. Eu însă îl iubesc deja. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E bun și drăguț și se descurcă în orice. Nu l-am văzut să nu reușească în orice ar încerca. Totuși, nu pare să se chinuie, ca unii bărbați. Îvinge cu atâta ușurință... Are multă încredere în sine și asta-i atrăgător. Mi-a dat orice i-am cerut, orice.

Am citit-o, i-am văzut dragostea și îngrijorarea și am ghicit:

— Cu excepția lui însuși.

Mă privi surprinsă, apoi zâmbi:

— Am uitat, ești un Talent. Bineînțeles că știi. Ai dreptate... Nu știu ce mă îngrijorează.

Dino e atât de perfect... i-am spus... în sfârșit, totul. Totul despre mine și despre viața mea. Ascultă și înțelege. Este mereu receptiv, este acolo când am nevoie de el. Dar...

— Relația e univalentă, am întrerupt-o.

Era o afirmație. Știam. Ea încuviință.

— Să nu crezi că ar avea secrete. Nu are. Mi-ar răspunde la orice întrebare. Răspunsurile totuși nu înseamnă nimic. Îl întreb ce anume îl sperie și mi răspunde că nimic și mă face să-l cred. E foarte rațional, calm. Nu se enervează și nu s-a enervat niciodată. Nu urăște oamenii, crede că ura este un lucru rău. N-a simțit niciodată durere sau, cel puțin, așa *afirmă*. Mă refer la durere sufletească. Cu toate astea, mă înțelege când îi povestesc despre viața mea. Odată mi-a spus că defectul, lui cel mai mare era lenevia. Dar nu-i deloc leneș, știu asta. Să fie chiar atât de perfect? Îmi spune că-i întotdeauna sigur pe el pentru că *știe* că-i bun, dar zâmbește când o declară, așa că nu-l pot acuza nici măcar de îngâmfare. *Afirmă* că crede în Dumnezeu, dar evită subiectul. Dacă încerci să-i vorbești serios, te ascultă cu răbdare, sau glumește, sau schimbă firul discuției. Spune că mă iubește, însă...

Am încuviințat. Știam ce avea să urmeze.

Așa s-a și întâmplat. Mă privi cu ochi rugători.

— Ești un Talent. L-ai citit, nu-i așa? Spune-mi. Te rog, spune-mi!

O citeam. Vedeam cât de mult avea nevoie să știe, câte griji și probleme își făcea, cât de mult iubea. N-o puteam minți. Totuși, îmi venea greu să-i dau răspunsul care îl aveam.

— L-am citit, am răspuns încet, prevăzător, măsurându-mi cuvintele ca pe niște elixire prețioase. Te-am citit și pe tine. Ți-am văzut iubirea, chiar din prima seară, când am cinat împreună.

— Și Dino?

Vorbele mi s-au poticnit în gât.

— El e... ciudat. Așa a zis Lya, odată. Îi pot citi cu destulă ușurință emoțiile superficiale. Sub ele însă, nimic. Este extrem de bine închis, înzidit. Am senzația că singurele lui sentimente sunt cele pe care... *își permite* să le simtă. I-am citit încrederea, plăcerea. Am

văzut și îngrijorare, dar niciodată teamă adevărată. Este foarte afectiv față de tine, protector. Îi place să se simtă protector.

— Asta-i tot?

O speranță care te durea.

— Mă tem că da. E înzidit, Laurie. Are nevoie numai de el, numai de persoana lui. Dacă în sufletul lui există iubire, atunci este înapoia acestui zid, ascunsă. Eu n-o pot citi. Se gândește mult la tine. Dragostea însă este... altceva. E mai puternică, uneori irațională și vine în torente neașteptate. Dino nu-i așa sau, cel puțin, nu era când l-am citit eu.

— Închis, repetă ea. Închis fată de mine. Eu m-am deschis cu totul spre el, dar el n-a făcut-o. Mi-era întotdeauna teamă... chiar când eram împreună, simțeam uneori că, de fapt, el nu era acolo...

Suspină. I-am citit disperarea, singurătatea nesfârșită. Nu știa ce să facă.

— Plângi dacă vrei, am rostit prostește. Uneori ajută. Știu asta. Am plâns destul la vremea mea.

Ea nu plânse. Mă privi și surâse.

— Nu, îmi răspunse. Nu pot. Dino m-a învățat să nu plâng niciodată. Spune că lacrimile nu rezolvă nimic.

O filosofie tristă. Poate că într-adevăr lacrimile nu rezolvă nimic, dar ele fac parte din ființa omenească. Am vrut să-i spun asta, însă m-am trezit zâmbindu-i.

Laurie ridică privirea.

— Tu plângi, vorbi deodată cu o voce ciudat de încântată. Ce interesant! Într-un fel, depășește orice am auzit vreodată de la Dino. Îți mulțumesc, Robb. Îți mulțumesc!

Se ridică pe vârfuri și mă privi, așteptând. Puteam citi ceea ce aștepta. Am prins-o și am sărutat-o, iar ea se lipi strâns de mine. Și, în tot acest timp, m-am gândit la Lya, spunându-mi că ei nu i-ar fi părut, că ar fi fost mândră de mine, că ar fi înțeles.

După aceea, am rămas singur în cabinet, privind revărsatul zorilor. Eram extenuat, totuși mulțumit, într-un fel. Lumina care se înălța deasupra orizontului alerga după umbrele dinaintea ei și, deodată, toate temerile ce-mi apăruseră atât de amenințătoare în cursul nopții părăură prostești, lipsite de sens. Eu și cu Lya, m-am gândit, am clădit o punte peste prăpastie. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, ne-am descurcat și astăzi, împreună, vom soluționa și problema greeshka. Cu aceeași ușurință.

Când m-am întors în apartament, Lya dispăruse.

— Am găsit aerocarul în mijlocul Orașului shkeean, spuse Valcarenghi.

Era calm, exact, convingător. Glasul lui îmi transmitea, fără vorbe, că nu aveam motiv să-mi fac griji.

— Am trimis oameni s-o caute, totuși Orașul este mare. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu, am răspuns amorțit. Nu tocmai. Poate dorea să vadă alți Membri. Părea... mă rog, aproape obsedată de ei. Nu știu.

— Nu-i nimic, avem o poliție foarte bună. Sunt convins c-o vom găsi. Însă s-ar putea să dureze. V-ați certat?

— Da. Nu. Într-un fel, deși n-a fost o ceartă adevărată. A fost ceva ciudat.

— Înțeleg, făcu el, deși eram convins că nu pricepuse nimic. Laurie mi-a spus că astă noapte ai venit, singur, în cabinet.

— Da. Aveam nevoie să mă gândesc.

— Perfect, spuse Valcarenghi. Să presupunem că Lya s-a trezit și a vrut și ea să se gândească. Tu ai venit aici, sus. Ea s-a dus să se plimbe. Poate că voia o zi de pauză, în care să rătăcească prin Orașul shkeean. A făcut ceva în genul ăsta și ieri, nu-i așa?

— Da.

— Așa că o face din nou. Nu-i nici o problemă. Cu siguranță că se întoarce până la cină, zâmbi el.

— Atunci, de ce a plecat fără să-mi spună? Sau de ce n-a lăsat o notiță sau *altceva*?

— Nu știu. Nu-i ceva foarte important.

Chiar nu era? *Nu era?* Stăteam în scaun, cu capul în palme, cu fața crispată și transpiram. Brusc, mi s-a făcut foarte frică de ceva ce nu știam. Îmi spuneam că n-ar fi trebuit s-o las singură. În vreme ce eram sus cu Laurie, Lyanna s-a trezit singură într-o cameră întunecoasă și... și... și ce? Și... a plecat.

— Între timp, însă, continuă Valcarenghi, avem altele de făcut. Am aranjat vizita la peșteri.

L-am privit neîncrezător.

— Peșterile? Nu pot merge acolo, nu acum — nu singur.

Suspină adânc, a exasperare.

– Haide, Robb! Nu-i sfârșitul lumii. Lya n-o să pătească nimic. Pare o fată perfect normală și sunt sigur că-și poate purta și singură de grijă. Așa-i?

Am încuviințat.

– Până atunci, ne vom ocupa de peșteri. Vreau să terminăm cu problema asta.

– N-o să facem nimic, am protestat eu. Fără Lya n-o să facem nimic. Ea este Talentul major. Eu... eu citesc doar emoții. Nu pot pătrunde în adânc, așa cum face ea. N-o să pot face nimic.

– Poate că nu, ridică el din umeri. Excursia este însă aranjată și n-avem nimic de pierdut. Oricând putem reveni acolo, după ce se întoarce Lya. În plus, o să-ți faci bine, o să-ți mai alunge gândurile. În momentul de față, nu poți face nimic pentru Lya. I-am pus pe toți oamenii disponibili s-o caute, iar dacă ei n-o vor putea găsi, tu nici atât. N-are nici un rost să te mai gândești la asta. Acționează, menține-te ocupat.

Se întoarce, pornind către lift.

– Haide! Ne așteaptă un aerocar. Vine și Nelse.

L-am ascultat. N-aveam chef să mă ocup de problemele shkeenilor, dar argumentele administratorului erau pline de bun simț. În plus, mă angajase pe mine și pe Lyanna, și aveam încă obligații față de el. M-am gândit că, oricum, puteam încerca.

În timpul zborului, Valcarenghi a stat în față cu pilotul, un sergent de poliție masiv, cu chip parcă dăltuit în piatră. Alesese de data asta un aerocar al poliției, ca să poată fi în legătură cu cei aflați în căutarea Lyei. Gourlay și cu mine stăteam pe locurile din spate. Adjunctul desfășurase o hartă uriașă și-mi explica despre peșterile Reunirii Finale.

– În teorie, peșterile sunt locul de origine al lui greeshka, spuse el. Lucrul este probabil adevărat. Greeshka sunt mult mai mari aici. O să vezi... Peșterile străpung peste tot colinele, departe de Orașul shkeean, acolo unde ținutul devine mai sălbatic. Pur și simplu, este un fagure. Greeshka se găsește în *toate* peșterile. Cel puțin, așa am auzit. În câte am fost eu, greeshka exista într-adevăr, și ca atare, cred ce se spune despre celelalte. Orașul, orașul sacru, se pare c-a fost construit *tocmai* datorită peșterilor. Shkeenii vin de pe întregul continent pentru Reunirea Finală. Aici, aceasta e regiunea peșterilor.

Luă un creion și trasă un cerc mare, roșu, aproape de centrul hărții. Pentru mine nu avea nici un sens. Harta mă zdrobise. Nu-mi dădusem seama că Orașul shkeean era atât de întins. Cum dracu' puteau găsi pe cineva care nu voia să fie găsit?

Valcarenghi se întoarce către noi.

– Peștera la care vom merge este una mare, ca majoritatea. Am mai vizitat-o. Știi, nu există nici o formalitate în legătură cu Reunirea Finală. Shkeenii aleg o peșteră, intră și se așază pe greeshka. Folosesc orice intrare li se pare potrivită. Unele dintre ele nu sunt mai mari decât un canal de drenaj, dar dacă intri suficient de mult, se spune că vei da peste un greeshka, care stă pulsând în întuneric. Peșterile mai mari sunt iluminate cu torțe, ca Sala Mare, dar acelea sunt doar simple ornamente. N-au nici un rol în Reunire.

– Înțeleg că mergem la una din ele?

– Exact, incuviință Valcarenghi. M-am gândit că ai vrea să vezi cum arată un greeshka matur. Nu-i încântător, dar e educativ. Așa încât, avem nevoie de lumină.

Gourlay își reluă explicațiile, dar nu l-am mai ascultat. Simțeam că știu destule despre shkeerii și despre greeshka și continuam să fiu îngrijorat în legătură cu Lyanna. După un timp, Gourlay amuți și restul zborului se desfășură în tăcere. Am mers mai mult decât o făcusem vreodată. Până și Turnul – farul nostru de oțel strălucitor – fusese înghițit de colinele dinapoi.

Terenul devenea tot mai sălbatic, stâncos și părăginit, iar colinele ajunseseră niște delușoare înalte. Domurile continuau, iar shkeenii se vedeau la tot pasul. M-am gândit că Lya putea fi undeva pe aici, pe jos, pierdută printre milioanele de băștinași. Ce căuta? La ce se gândea?

În cele din urmă, ne-am oprit într-o vale împădurită, între două dealuri masive și stâncoase. Până și aici existau shkeeni; domurile din cărămidă roșie se ridicau sub copacii cioturoși. Nu mi-a fost deloc greu să zăresc peștera. Se găsea la jumătatea unei pante, un gol întunecat în stâncă, cu o potecă colbuită ce șerpuaia până acolo.

Am asolizat în vale și am început urcușul. Gourlay mergea cu pași mari și caraghioși, în timp ce Valcarenghi umbla cu o grație și usurință lipsite de oboseală, iar polițistul pășea regulat. Eu eram ultimul. M-am târât cu greu și când am ajuns la gura peșterii mă simțeam dărâmat.

Dacă mă așteptasem la picturi rupestre, la un altar sau la vreun templu natural, mă întâmpina o dezamăgire. Era o peșteră obisnuită, cu pereți de stâncă jilavi, plafon scund și un aer rece și umed. Mai rece decât în restul Shkeei și mai puțin prăfos, dar atât. Prin stâncă fusese săpat un coridor lung și întortocheat, suficient de larg pentru a merge toți patru, unul lângă altul, totuși scund, obligându-l pe Gourlay să se gârbovească. În pereți, la intervale

regulate, fuseseră fixate torțe, însă doar una din patru era aprinsă. Ardeau cu un fum uleios ce părea că se lipește de plafon și coboară în adâncurile dinaintea noastră. M-am întrebat ce anume îl aspira.

După zece minute de mers pe o pantă abia înclinată, coridorul ne aduse într-o sală înaltă și puternic luminată, cu un tavan stâncos, pătat de fumul torțelor. În sală se afla greeshka.

Avea culoarea roșu-cafeniu închis, ca sângele închegat, cu stacojiul strălucitor, aproape transparent, al creaturilor ce se găseau pe țestele Membrilor. Pe corpul imens existau și niște pete negre, aidoma unor arsuri sau urme de funingine. Abia puteam zări peretele îndepărtat al peșterii; greeshka era uriaș și se înălța deasupra noastră, așa încât între el și plafon rămânea doar o crăpătură. La jumătatea sălii însă, cobora abrupt ca un deal gelatinos, oprindu-se la vreo șapte-opt metri de locul unde ne aflam. Între noi și el se întindea o pădure de fuioare roșii, atârând și mișcându-se, un păienjeniș viu de țesut ce ajungea aproape lângă fețele noastre.

Păienjenișul pulsa. Ca un organism viu. Până și firișoarele se dilatau și se contractau, mișcându-se după un ritm tăcut, același cu al uriașului greeshka din spatele lor.

Stomacul mi s-a revoltat, totuși însoțitorii mei erau calmi. Mai văzuseră spectacolul.

— Vino, rosti Valcarenghi, aprinzând lanterna adusă pentru a spori lumina torțelor.

Deformându-se prin păienjenișul pulsator, razele dădeau iluzia unui codru straniu și bântuit. Valcarenghi păși înainte prin pădurea aceea. Încetșor. Mișcând lanterna și îndepărtând firele de greeshka.

Gourlay îl urmă, dar eu m-am tras îndărăt. Administratorul privi în urmă și zâmbi:

— Nu te teme. Greeshka are nevoie de ore întregi până se atașează, și se îndepărtează cu ușurință. Nu te apucă, dacă treci prin el.

Mi-am adunat curajul, m-am întins și am atins unul dintre firișoarele vii. Era moale, umed și părea nițel lunecos. Atât. Ceda cu ușurință. Am pășit prin el, întinzând brațele înaintea mea, dând la o parte păienjenișul pentru a-mi croi drum. Polițistul mă urma tăcut.

Am ajuns de cealaltă parte a fuioarelor, la poalele uriașului greeshka. Valcarenghi îl studie, apoi îmi indică cu lanterna:

— Uită-te. Reunirea Finală.

Am privit. Lanterna arunca o pată de lumină pe una dintre zonele întunecate — o discordanță pe colosul roșu. M-am uitat mai atent. Acolo se găsea un cap. Exact în centrul petei. I se zărea doar chipul, dar și acela acoperit de o peliculă roșie, subțire. Trăsăturile erau însă inconfundabile. Un shkeean bătrân, zbârcit, cu ochii mari și închiși. Dar zâmbind. Zâmbind!

M-am apropiat. Ceva mai jos și spre dreapta, din masa gelatinoasă ieșeau vârfurile câtorva degete. Asta era tot. Cea mai mare parte a corpului dispăruse deja, afundat în greeshka, dizolvat sau în curs de dizolvare. Bătrânul shkeean era mort și parazitul îi digera trupul.

— Fiecare pată neagră este o Reunire recentă, rosti Valcarenghi mișcând lanterna în cercuri. Desigur, petele pălesc cu timpul. Încetșor, greeshka crește. Peste o sută de ani, va umple sala asta și va porni în sus, pe coridor.

Înapoia noastră se auzi un zgomot. M-am întors. Cineva venea prin păienjeniș.

Ajunse lângă noi și ne zâmbi. O bătrână shkeeană, goală, cu sânii atârându-i până la brâu. Membră, desigur. Greeshka îi acoperea majoritatea craniului și cobora mai jos decât sânii. Era încă strălucitor și transparent, după vremea petrecută la soare. Puteai vedea prin el, acolo unde mânca pielea de pe spatele femeii.

— O candidată la Reunirea Finală, spuse Gourlay.

— E o peșteră foarte populară, adăugă sardonice Valcarenghi.

Femeia nu ne vorbi și nici noi n-am făcut-o. Zâmbind, trecu mai departe și se așeză pe greeshka.

Micul greeshka aflat pe spatele ei păru aproape că se dizolvă în momentul contactului, topindu-se în masa creaturii din peșteră, așa încât femeia și uriașul greeshka erau uniți ca o singură ființă. După aceea, nimic. Femeia închise ochii și rămase liniștită, părând adormită.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Reunirea, răspunse Valcarenghi. Abia peste vreo oră îți vei da seama, însă greeshka a început chiar de acum să se închidă peste ea, înghițind-o. Mi s-a spus că ar fi o reacție la căldura trupului. Peste o zi va fi îngropată. Peste două...

Indică cu lumina lanternei chipul pe jumătate dizolvat de deasupra.

— O poți citi? se interesă Gourlay. Poate aflăm ceva.

— Perfect, am rostit scârbit, totuși curios.

Mi-am deschis mintea și atunci furtuna m-a izbit.

Ar fi greșit să-i spun însă furtună. Era imensă, copleșitoare, puternică și arzătoare, orbind și înăbușind. În același timp, era calmă și liniștitoare, o liniște mult mai intensă decât ura omenească. Emitea sunete dulci și chemări de sirene, atrăgându-mă seducătoare și învă-

luindu-mă în unde purpurii de plăcere. Mă umplea și totodată mă golea. Și, undeva, auzeam clopotele sunând, un cântec aspru de bronz, un cântec despre iubire, predare și contopire, despre ce înseamnă să fii împreună, într-o frăție, niciodată singur.

Furtună, da, furtună emoțională. Comparativ însă cu una obișnuită părea ca o supernovă pe lângă un uragan, iar violența ei era cea a iubirii. Furtuna aceasta mă iubea și mă dorea, clopotele ei îmi cântau despre iubire, și eu mă întindeam într-acolo, atingând-o, dorind să fiu cu ea, dorind să mă leg de ea, dorind să nu mai fiu niciodată singur. Și, brusc, mă aflam din nou pe creasta valului, talazul de foc ce mă purta veșnic spre stele, iar acum știam că el nu se va mai sparge, că nu voi mai rămâne singur pe câmpia întunecată.

Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de Lya.

Deodată, am început să mă zbat, să lupt, să izbesc în oceanul absorbitor de iubire. Am fugit, am fugit, *am fugit, AM FUGIT...* am închis ușa minții, i-am pus lacătul și am lăsat furtuna să se izbească și să se trântască de ea, în vreme ce o sprijineam și o împingeam cu toate forțele. Totuși, ușa începu să se îndoie și să troznească.

Am urlat. Ușa se izbi de perete și furtuna se năpusti înăuntru, înghițindu-mă și târându-mă afară într-un vârtej. Am plutit în sus, către stelele reci, dar nu mai erau deloc reci și eu creșteam, creșteam, până când eu am fost stelele și ele au fost eu, apoi am fost Reunirea și, pentru o singură clipă, am fost universul.

Apoi nimic.

M-am trezit în camera mea, cu o durere de cap ce-mi spărgea țeasta. Pe un scaun, Gourlay citea una dintre cărțile noastre. Ridică privirea când am gemut.

Pilulele Lyei contra migrenei rămăseseră pe noptieră. M-am grăbit să iau una, apoi m-am chinuit să mă scol în capul oaselor.

– Cum te simți? întrebă Gourlay.

– Mă doare capul, am rostit, frecându-mi fruntea.

Bubuia, ca și când ar fi vrut să explodeze. Mult mai rău decât atunci când citisem durerea Lyei.

– Ce s-a întâmplat? am articulat.

– Ne-ai speriat al dracului, se ridică el în picioare. Imediat după ce ai început să citești, ai început să tremuri. Apoi ai mers drept spre nenorocitul ăla de greeshka și ai urlat. Dino și cu sergentul au trebuit să te tragă afară. Pășeai drept în creatura aia și te afundaseși până la genunchi. Tot timpul, zbatându-te. Groaznic... Dino te-a pocnit, te-a amețit bine.

Clătină din cap și se îndreptă spre ușă.

– Unde pleci? l-am întrebat.

– Să mă culc. Ai zăcut inconștient vreo opt ore. Dino m-a rugat să te veghez până îți revii. Bun, ți-ai revenit. Acum caută să te odihnești și eu o să fac același lucru. Vorbim mâine.

– Vreau să vorbim acum.

– E târziu, răspunse și închise ușa dormitorului.

I-am ascultat pașii îndepărtându-se și sunt sigur că am auzit și cheia răsucindu-se în broască. În mod evident, cuiva îi era frică de Talente care dispar în noapte. N-aveam să plec nicăieri.

M-am ridicat și am căutat ceva de băut. Am găsit niște Veltaar rece. Am băut iute două pahare și am luat o gustare frugală. Durerea de cap începuse să-mi treacă. M-am întors în dormitor, am stins lumina și am dezopacizat geamul, ca să pătrundă lumina stelelor. M-am întins și am încercat să mă culc.

Nu puteam însă adormi; nu imediat. Se întâmplaseră prea multe. Trebuia să mă gândesc. Întâi, migrena, îngrozitoarea migrenă care îmi despica țeasta. La fel ca a Lyei. Totuși ea nu trecuse prin ceea ce trecusem eu. Sau greșeam? Lya era un Talent major, cu mult mai sensibilă decât mine și cu un domeniu mai extins. Ar fi putut furtuna emoțională să ajungă atât de departe, la o distanță de atâția kilometri? Târziu, în timpul nopții, când oamenii și shkeenii dormeau, iar gândurile le erau slabe? Poate... și poate că visele mele, pe jumătate amintite, reprezentau reflecții palide ale celor simțite de ea în timpul nopții. Visele mele însă fuseseră plăcute. Deșteptatul mă deranja, trezirea, nu amintirile.

De fapt, migrena o căpătase în timpul somnului? Sau când mă sculasem?

Ce naiba se întâmplase? Cine mă prinsese acolo, în peșteră și mă trăsese spre el? Greeshka? Probabil că da. Nici nu avusesem vreme să mă focalizez asupra femeii, așa că greeshka *trebuia* să fi fost. Lyanna spusese însă că greeshka nu gândesc, nici măcar un "da-trăiesc"...

Totul se învătea în jurul meu, întrebări despre întrebări despre întrebări, iar eu nu aveam nici un răspuns. Am început să mă gândesc la Lya, să mă întreb unde se afla și de ce mă părăsise. Trecuse și ea prin așa ceva? De ce n-o înțelesesem? Îi simțeam lipsa. Aveam nevoie de ea și nu era lângă mine. Eram singur și foarte conștient de acest lucru. Am adormit.

Un întuneric lung și în cele din urmă un vis pe care, în sfârșit, mi l-am reamintit.

Revenisem pe câmpie, pe câmpia infinită și cufundată în beznă, cu cerul lipsit de stele și cu

formele negre în depărtare, câmpia despre care îmi vorbise de atâtea ori Lya. Era o imagine dintr-un poem favorit al ei. Eram singur, de-a pururi singur și știam asta. Acela era felul de a fi al lucrurilor. Eu reprezentam unica realitate din univers și-mi era frig, foame și teamă, iar formele înaintau spre mine, inumane și de neoprit. Nu exista nimeni pe care să-l pot chema, nimeni către care să mă îndrept, nimeni care să-mi audă strigătele. Nu fusese nimeni, niciodată. Nu avea să fie nimeni, niciodată.

Apoi a venit Lya.

A coborât din cerul fără stele, palidă, subtire și fragilă și s-a așezat lângă mine. Și-a îndepărtat cu palma părul de pe frunte, m-a privit cu ochi mari și strălucitori și mi-a zâmbit. În clipa aceea, am știut că nu era un vis. Într-un fel, ea era cu mine. Am stat de vorbă.

Bună, Robb.

Lya? *Bună, Lya. Unde ești? M-ai părăsit.*

Iartă-mă. A trebuit. Înțelege, Robb. Poți să înțelegi. Nu mai vroiam să fiu niciodată aici, în locul ăsta... în locul ăsta îngrozitor. Altfel aș fi rămas, Robb. Bărbații sunt întotdeauna aici, însă doar pentru câteva clipe.

O atingere și un glas?

Da, Robb. Apoi, din nou, beznă și tăcere. Și câmpia întunecată.

Amesteci două poezii, Lya. Dar nu-i nimic. Le știi mai bine decât mine. Nu uiți însă ceva? Partea de la început? "Iubire, să fim sinceri..."

Oh, Robb.

Unde ești?

Sunt... peste tot. Dar cel mai mult într-o peșteră. Eram gata, Robb. Eram deja mult mai deschisă decât restul. Puteam sări peste Reunire și Membri. Talentul meu mă obișnuise cu comuniunea. M-a acceptat.

Reunirea Finală?

Da.

Lya!

Robb, te rog, vino lângă noi, vino lângă mine. Este atâtea fericire! Pentru totdeauna, pe vecie, să aparținem, să împărțim și să fim împreună. Iubesc, Robb. Iubesc un miliard de miliarde de oameni și-i cunosc pe toți mai bine decât te-am cunoscut vreodată pe tine, iar ei mă cunosc cu tot ceea ce sunt eu, și mă iubesc. Și va dura de-a pururi. Eu. Noi. Reunirea. Am rămas tot eu însă, în același timp, sunt și ei. Și ei sunt eu. Membrii, cititul minților, m-a deschis, iar Reunirea m-a chemat în fiecare noapte, pentru că mă iubea, înțelegi? Robb, vino cu noi, vino cu noi. Te iubesc.

Reunirea. Adică greeshka. Te iubesc, Lya. Te rog, întoarce-te. Nu se poate să te fi absorbit încă. Spune-mi, unde ești? Vin la tine.

Da, vino la mine. Vino oriunde, Robb. Greeshka este unul singur, toate peșterile comunică pe sub coline, micii greeshka fac toți parte din Reunire. Vino și alătură-mi-te. Iubește-mă, așa cum ai spus că ai făcut-o. Vino cu mine. Ești atât de îndepărtat încât abia te pot atinge, chiar și cu ajutorul Reunirii. Vino și fii unul împreună cu noi.

Nu, nu mă voi lăsa mâncat. Te rog, Lya, spune-mi unde ești.

Sărmane Robb! Nu te teme, iubitele. Trupul nu-i important. Greeshka are nevoie de el pentru hrană și noi avem nevoie de greeshka. Dar, Robb, Reunirea nu-i numai greeshka, înțelegi? Greeshka nu-i important, nu are nici măcar o minte, el este doar legătura, mediul. Reunirea sunt shkeenii. Un milion de miliarde de miliarde de miliarde de shkeeni, toți shkeenii care au trăit, și au fost Membri în paisprezece mii de ani, toți laolaltă, iubind și aparținând, nemuritori. E minunat, Robb, e mai mult decât am avut noi, cu mult mai mult, și, totuși, noi eram norocoșii, îți amintești? Într-adevăr, eram! Acum însă este mult mai bine.

Lya, Lya mea. Te-am iubit. Asta nu-i pentru tine, nu-i pentru oameni. Întoarce-te la mine.

Asta nu-i pentru oameni? Oh, ba ESTE! Este ceea ce au căutat oamenii dintotdeauna, plângând în nopțile însingurate. Este iubire, Robb, iubire adevărată, și iubirea oamenilor nu-i decât o imitație ștearsă. Înțelegi?

Nu.

Vino, Robb. Alătură-te nouă. Altfel vei fi pentru totdeauna singur, singur pe câmpie, doar cu un glas și o atingere care să te mai țină. Iar în cele din urmă, când trupul îți va muri, n-o să ai nici măcar atât. Doar un infinit de întuneric deșert. Câmpia, Robb, mereu, și pe vecie. Iar eu nu voi putea să te mai ajung. Niciodată. Nu trebuie să fi...

Nu.

Robb, puterile îmi slăbesc. Te rog, vino.

Nu. Lya, nu pleca. Te iubesc, Lya. Nu mă părăsi.

Te-am iubit, Robb. Te-am iubit. Crede-mă...

Apoi dispăru. Eram din nou singur pe câmpie. De undeva bătea vântul și alunga cuvintele ei de lângă mine, risipindu-le în măreția rece a infinitului.

Ușa era descuiată în dimineața posomorâtă. Am urcat și l-am găsit pe Valcarenghi singur

în cabinet.

– Crezi în Dumnezeu?

Ridică privirea și zâmbi.

– Sigur, îmi răspunse.

Nu vorbise foarte apăsător. Îl citeam. Era un subiect la care nu se gândise niciodată până atunci.

– Eu nu, am continuat. Și nici Lya. Știi, majoritatea Talentelor sunt atei. Acum cincizeci de ani, pe Vechiul Pământ, s-a încercat o experiență. A fost încercată de un Talent major pe nume Linnel, care era extrem de credincios. S-a gândit că, folosind droguri și unind mințile celor mai puternice Talente din lume, va putea atinge ceva căruia el îi spunea "Da Trăiesc"-ul Universal. Altfel cunoscut sub numele de Dumnezeu. Experiența a fost un eșec dezastruos și totuși *ceva* s-a întâmplat. Linnel a înnebunit, iar ceilalți au avut doar viziunea unui nimic uriaș, întunecat și nepăsător, un vid fără motiv, formă sau rațiune. Alte Talente au mai simțit la fel și chiar Normali. În urmă cu sute de ani, un poet numit Arnold a scris despre o câmpie întunecată. Poemul este într-una din limbile vechi, însă merită să fie citit. Exprimă... teama, cred. Ceva esențial din om, spaima de a fi singur în cosmos. Poate reprezintă numai frica de moarte, poate ceva mai mult. Nu știu. Este însă un lucru fundamental. În esență, toți oamenii sunt singuri, dar nu vor să fie așa. Caută mereu, încercând să realizeze un contact, încercând să-i atingă pe alții peste vid. Unii nu reușesc niciodată, alții doar ocazional. Lya și cu mine am fost norocoși. Niciodată însă nu-i ceva permanent. Finalmente, rămâi din nou singur pe câmpia întunecată. Înțelegi, Dino? *Înțelegi?*

Îmi zâmbi, puțin amuzat. Nu ironic, nu era stilul lui, ci surprins și neîncrezător.

– Nu, îmi răspunse.

– Fii atent! Întotdeauna oamenii vor ceva, pe cineva, caută... Conversația, dragostea... Talentul, iubirea, sau sexul fac parte din această căutare. Și zeitățile. Omul i-a inventat pe zei, pentru că-i este teamă să fie singur, îl îngrozește un univers pustiu, îi e frică de câmpia întunecată. De asta se convertesc oamenii tăi, Dino, de asta te părăsesc. L-au găsit pe Dumnezeu, sau oricum mai mult decât vor putea găsi vreodată. Reunirea este o minte-bloc – o minte-bloc nemuritoare, mai mulți într-unul, totul fiind iubire. La naiba, shkeeni nu mor! Nu-i de mirare că n-au conceptul vieții de apoi. Ei *știu* că Dumnezeu există. Poate că n-a creat universul, însă este iubire, iubire pură și ei spun că Dumnezeu înseamnă iubire, așa-i? Sau poate că ceea ce numim noi iubire reprezintă o părticică din Dumnezeu. Nu-mi pasă orice-ar fi. Asta-i Reunirea: sfârșitul căutării printre shkeeni și pentru oameni. La urma urmelor, suntem asemănători – într-atât de asemănători încât doare.

Valcarenghi emise suspinul lui exagerat:

– Robb, ești suprasolicitat. Vorbești ca un Membru.

– Poate c-ar trebui să fiu. Lya este. Acum e parte a Reunirii.

– De unde știi? clipi el.

– Azi-noapte mi-a venit în vis.

– Aha, un vis...

– Era *adevărat*, la dracu'! Era adevărat!

Bărbatul se ridică și zâmbi:

– Te cred, spuse el. Adică, cred că greeshka folosește o momeală-psi, o ispită a dragostei dacă vrei, pentru a atrage și devora. Ceva atât de puternic încât îi convinge pe oameni – chiar și pe tine – că este Dumnezeu. Desigur, e ceva periculos. Înainte de a lua vreo măsură, va trebui să mă gândesc. Am putea păzi peșterile pentru a interzice accesul oamenilor, dar sunt prea multe intrări. Să-l zidim pe greeshka ar însemna o deteriorare a relațiilor noastre cu shkeeni. De acum, însă, problema mă privește pe mine. Ți-ai încheiat misiunea.

Am așteptat să termine.

– N-ai dreptate, Dino. E ceva real, nu-i un truc, nu-i o iluzie. Atât eu, cât și Lya, *am simțit*. Greeshka n-are nici măcar un "da-trăiesc", ca să nu mai vorbesc de o momeală-psi atât de puternică încât să-i atragă pe shkeeni și pe oameni.

– Te aștepti să cred că Dumnezeu este un animal care trăiește în peșterile de pe Shkeea?

– Da.

– Robb, sper că-ți dai și tu seama că-i absurd. Tu crezi că shkeeni au găsit răspunsul la misterul creației? Uită-te la ei! Cea mai veche rasă civilizată din spațiu, dar sunt pironiți de paisprezece mii de ani în epoca bronzului. *Noi* am venit la *ei*. Unde le sunt navele spațiale? Unde le sunt Turnurile?

– Unde sunt clopotele noastre? i-am replicat. Dar bucuria? Ei sunt fericiți, Dino. Noi suntem? Poate că ei au găsit ceea ce noi căutăm încă. La urma urmelor, de ce dracu' este omul într-o veșnică mișcare? De ce a ieșit în spațiu, să cucerească galaxia, universul, sau mai știu eu ce? Pentru ca să-l caute pe Dumnezeu? Poate că da. Nu-l poate găsi, așa încât caută, mereu și mereu. Și ajunge, în cele din urmă, pe aceeași câmpie întunecată.

– Compară realizările. Eu aș prefera, fără discuție, să fiu om.

– Merită?

– Așa cred.

Se îndreptă spre fereastră și privi afară, zâmbind.

– Avem singurul Turn de pe planeta lor.

– Ei au singurul Dumnezeu din universul nostru, i-am replicat, însă mi-a răspuns doar printr-un surâs.

– Bine, Robb, vorbi el întorcându-se de la fereastră. O să țin minte asta. Și o să ți-o găsim pe Lyanna.

– Lya s-a dus, am șoptit eu. Acum o știu cu siguranță. Dacă mai întârzi mult, o s-o urmez. Plec diseară. O să-mi rețin un loc pe prima navă spre Baldur.

Încuviință din cap.

– Dacă dorești, dau dispoziție să ți se pregătească onorariul. Zâmbi: Când o vom găsi pe Lya, o să ți-o trimitem. Cred că nu va fi în apele ei, însă asta te privește pe tine.

Nu i-am răspuns. Am ridicat din umeri și am pornit spre lift. Glasul lui Valcarenghi m-a oprit:

– Așteaptă! Ce-ai zice să cinăm diseară? Ai făcut o treabă bună aici. Oricum, Laurie și cu mine dăm o petrecere de adio. Pleacă și ea de pe Shkeea.

– Îmi pare rău.

A fost rândul lui să strângă din umeri.

– Pentru ce? Laurie este o ființă minunată și o să-mi lipsească. Dar nu-i o tragedie. Există și alte ființe minunate. Oricum, cred că nu mai suporta planeta.

În arsura și durerea pierderii mele, aproape că-mi uitasem Talentul. Mi l-am reamintit și l-am citit. Nu exista părere de rău, durere, ci numai o ușoară dezamăgire. În spatele acestora, zidul lui. Întotdeauna, zidul care-l izola pe acest bărbat ce-i tutuia pe toți și era prieten cu ei, fără să fie intim cu nici unul. Iar pe zid, parcă puteam citi o inscripție: **POȚI MERGE PÂNĂ AICI ȘI NU MAI DEPARTE.**

– Haide, insistă el. O să fie amuzant.

Am încuviințat.

Acum, când nava decolează, mă întreb: de ce plec?

Poate ca să mă întorc acasă. Pe Baldur avem o casă, departe de orașe, pe unul dintre continentele nedezvoltate, înconjurați de sălbăticie. Se află pe o stâncă, deasupra unei cascade înalte care se prăbușește parcă de o eternitate într-un lac verzui. Adesea, Lya și cu mine înotam acolo, în zilele însorite dintre două misiuni. Apoi zăceam goi în umbra copacilor cu arome de portocali și făceam dragoste pe un covor de mușchi argintiu. Poate că mă întorc la toate astea. Nu va fi însă la fel fără Lya, fără Lya cea pierdută...

Lya pe care o puteam încă avea. Pe care aș fi avut-o și acum. Ar fi fost ușor, atât de ușor... O plimbare într-o peșteră întunecată, un somn scurt. Apoi, Lya cu mine pentru vecie, în mine, împărțindu-mă, ea fiind eu și eu fiind ea. Iubindu-ne și cunoscându-ne mai mult decât o pot face oamenii. Reunirea și fericirea, fără nici o beznă, niciodată. Dumnezeu... Dacă credeam în cele spuse lui Valcarenghi, atunci de ce o refuzasem pe Lya?

Poate pentru că nu sunt sigur. Poate că sper încă la ceva mai mareț și mai iubitor decât Reunirea – la Dumnezeul de care mi s-a spus de când eram copil. Poate că risc, pentru că o parte din mine continuă să creadă. Dacă greșesc însă, atunci... bezna și câmpia...

Dar poate că este vorba despre altceva, despre ceva ce am zărit la Valcarenghi, ceva ce m-a făcut să mă îndoiesc de cele spuse. Cumva, omul este mai mult decât shkeeanul; există indivizi ca Dino și Gourlay, așa cum au existat Lya și Gustaffson, oameni care se tem de iubire și de Reunire într-atât de mult încât le râvnesc. Așadar, o contradicție. Omul are două impulsuri primordiale, iar shkeeanul numai unul? Atunci poate că există un răspuns omenesc: să atingă, să se alătore, să nu fie singur și, totuși, să rămână om.

Nu-l invidiez pe Valcarenghi. Cred că plânge înapoia zidului său și nimeni n-o știe, nici chiar el. Nimeni n-o va ști niciodată și, în cele din urmă, va continua să fie singur, zâmbind de durere. Nu, nu-l invidiez pe Dino.

Totuși, Lya, în mine există ceva din el, așa cum există și ceva din tine. Poate că de asta fug, deși te-am iubit.

Pe aceeași navă cu mine s-a imbarcat și Laurie Blackburn. După decolare, am mâncat împreună și ne-am petrecut seara discutând la un pahar de vin. Poate că n-a fost o conversație veselă, însă a fost omenească. Amândoi aveam nevoie de cineva, și căutam.

După aceea, am dus-o la mine în cabină și am făcut dragoste cu toată violența de care eram în stare. Apoi întunericul s-a destrămat și am stat de vorbă toată noaptea.
